

ЮСУФ СУРАСИННИГ ТАФСИРИ

05:00 / 19.01.2017 13176

ЮСУФ СУРАСИННИГ ТАФСИРИ

Маккада нозил бўлган. 111 оятдан иборат.

Уламоларимизнинг таъкидлашларича, бу сураи карима Ҳуд сурасидан кейин нозил бўлган.

Ҳуд сураси қандай оғир вазиятда, Ислом ва мусулмонлар учун нақадар нозик, ҳассос ва қийин пайтда нозил бўлганини кўриб ўтдик. Мушрикларнинг Пайғамбар соллаллоҳу алайҳи васалламга ва у кишига эргашган оз сонли мусулмонларга тазииклари ниҳоятда кучайган бир пайт эди. Пайғамбар соллаллоҳу алайҳи васалламга энг яқин ва суянчиқ бўлиб турган зотлар Абу Толиб ва Биби Хадича онамиз бирин-кетин вафот этиб, бандалардан келаётган сўнгги кўмаклар ҳам битган, мусибат ортидан мусибат келаверган, ўша йил мусулмонлар учун «хафалик йили»га айланган бир пайт.

Мусулмонларнинг нажот истаб, Аллоҳнинг Ўзига илтижо қилишдан бошқа чораси қолмаган пайт. Пайғамбар соллаллоҳу алайҳи васаллам ҳам, қийноқда сиқилиб қолган мусулмонлар ҳам бир оғиз бўлса-да, далдага муҳтоҷ пайт. Ана шу ҳолатда ҳақиқий ёрдамчи бўлмиш Аллоҳ таолонинг Ўзидан далда келди. Пайғамбар соллаллоҳу алайҳи васалламга ва мўмин-мусулмонларга бундан-да қаттиқроқ мусибатларга йўлиққан, синовларнинг ҳар турлисига учраган бир банданинг-Пайғамбар Юсуф алайҳиссаломнинг қиссалари келди. Бу қисса Пайғамбар соллаллоҳу алайҳи васалламга ҳам, мусулмонларга ҳам улкан тасалли ва буюк дарс эди.

Шу билан бирга, бошқа маккий суралар каби бу сура ҳам ақида масалалари, Аллоҳнинг қудрати, Ислом даъвати ҳақида сўз юритади, иймон йўлида тинмай ҳаракат қилиш, бу йўлдаги турли тўсиқларга бардош бериш лозимлиги ва бошқа масалалар қисса давомида муолажа қилинади. Юсуф сураси битта қиссани аввалидан охиригача, бошқа нарсаларни аралаштиrmай ҳикоя қилган ягона сурадир. Юсуф алайҳиссаломнинг исмлари бу сурадан бошқа яна бир жойда зикр қилинади, холос. Бу сураи каримада бошқаларидан фарқли ўлароқ, кўпроқ оиласвий

муносабатлардаги салбий ўринларга, ҳукмрон доиралар ичидаги ихтилофларга, уларнинг атрофидагиларнинг ҳолатларига эътибор берилган. Диний-маънавий тарбия бўлмагани туфайли бой-зодагон оиласларнинг баъзи аъзолари «тўқликка шўхлик» қилишларидан намуналар келтирилган.

Улуғ Пайғамбарлар-Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб алайҳиссаломларнинг сулоласи бўлмиш ёш ва гўзал йигит Юсуф ўз акаларининг фитнасига учрайди. Акалари уни оталари Яъқуб алайҳиссаломдан қизғаниб, йўқотмоқчи бўладилар, маслаҳатлашиб, Юсуфни қудуқقا ташлайдилар ва оталарига келиб: «Биз мусобақа қилиб, ўйнаб кетиб қолибмиз, Юсуфни бўри еб қўйибди», дерлар. Юсуф эса, ночор ҳолда қудуқда ўтирибди. Лекин у келажакда эришадиган олий мартабалари учун синов кунларини ўтамоқда, баъзи тажрибаларни бошидан кечирмоқда, холос. Ҳамма ишни ҳикмат ила қиладиган Аллоҳ уни қутқазиш йўлини ҳам Ўзи яхши билади. Ана, йўловчилар сув олиб келиш учун сувчиларини қудуқ томон йўлладилар. Биттасини чelагини сувга ташламоқчи эди, қараса, қудуқ ичida чиройли бир йигит ўтирибди. Уни қудуқдан чиқариб олишди ва қул қилиб сотишди. Ҳа, улкан Пайғамбарларнинг фарзанди аржуманини, бўлажак Пайғамбарни қул қилиб сотишди. Баҳосига унча қизиқишимади ҳам. Ё Аллоҳ, бу нақадар даҳшат! Лекин ҳаким сифатли зот ҳамма ишни ҳикмат ила амалга оширади. Юсуфни ҳозирча қул бўлиб сотилишининг ҳам ҳикмати бор, бу иш келажакда илоҳий ироданинг юзага чиқиши сари бир поғонадир.

Уни сотиб олган одам оддий эмас, Мисрдек катта юртнинг Азиз лақабли бош вазири бўлган бир кишиси. У одам Юсуфдаги одоб, ахлоқ, олийжаноблик, юқори савиядаги тарбия ва бошқа хуш хулқларни кўриб, ёқтириб қолди. Аҳли байтига, бунга яхши қаранглар, эҳтимол ўғил қилиб олармиз, деб тайинлади. Аллоҳ таоло Ўз тадбири ила Юсуфни қудуқдан ва қулликдан қутқариб, Миср Азизининг қасрига, қароргоҳига олиб келди ва уни алоҳида эътиборга сазовор этди. Аммо бу ерда ҳам Юсуфни имтиҳон, ниҳоятда катта имтиҳон-фитна кутар эди. Бойлик, айшу ишрат, ҳою ҳавас ичida яшаб ўрганган Азизнинг хотини ёш ва гўзал Юсуфга ошиқ бўлиб қолди. Ошиқ бўлганда ҳам ашаддий ошиқ бўлди. Бирдан-бир нияти Юсуфга эришиш бўлиб қолди. Тўқликка шўхлик, деб шуни айтадилар-да. Лекин тарбия кўрган комил бир эркак бўлиш билан бирга Роббидан кўркишни-да ўрнига қўядиган, ҳаромдан ҳазар қиладиган Юсуф бу имтиҳон-синовдан ҳам муваффақиятли ўтди. Азизнинг хотинининг ҳаром хоҳиши амалга ошишига восита бўлмади. Балки ундан, унинг сиймосидаги хиёнатдан, фоҳиша ишдан, ҳаромдан қочди. Лекин бу ҳолда ҳам яна

туҳматга учради. Яна синов, яна имтиҳон, яна мусибат ва яна кулфат. Уларнинг бу ҳолатлари устига кириб қолган эрини кўриши биланоқ хотин Юсуфга туҳмат тошларини ота бошлади. «У сенинг аҳлингга тажовуз қилмоқчи бўлди, уни ҳибсга сол ёки аламли азоб бер!», дея даъво қилди. Лекин даъвони исбот қилиш керак эди. Текшириш жараёнида ашёвий далиллар хотиннинг зиддига, Юсуфнинг фойдасига бўлиб чиқди. Эр хотинининг макр қилганини тушунди. Хотинларнинг макри зўр эканини яна бир бор англаб етди.

Бўлиб ўтган воқеа ҳақида шаҳар аёллари ўртасида турли миш-мишлар тарқалди. Улар Азизнинг хотинини маломат қила бошладилар. Бу миш-мишларни эшитган Азизнинг хотини сергап аёллардан қасос олмоқчи бўлди. Уларни зиёфатга чақирди. Ҳаммаларига таом улашиб, қўлларига биттадан пичоқ берди. Юсуфга уларнинг олдига чиқишини буюрди. Юсуф уларнинг ҳузурига чиққанда, меҳмон аёллар унинг ҳуснига маҳлиё бўлиб қолишиди, таомни кесаман деб қўлларини кесавердилар ва: «Бу башар эмас, малак экан-ку!», дейишиди. Юсуфнинг ошиқлари кўпайди. Энди аввалгидан ҳам каттароқ балога, синовга, имтиҳонга йўлиқди. Охири Аллоҳ ҳаром қилган йўлга юришдан кўра ҳибсда ўтириши афзал кўрди. Қамоқ ҳам унинг учун синов, имтиҳон ва келажакка тайёргарлик босқичи бўлди. У ерда ҳам Аллоҳнинг динига даъват қилишини давом эттириди. Қамоқдагилар унинг fazli, илми, ахлоқ-одобини кўриб, ундан ҳатто тушларининг таъбирини сўрайдиган бўлдилар. Аллоҳ берган илм асосида тушга таъбир айтар экан, Юсуф даъват ишларини ҳам олиб борди. Ва келажакда бўладиган ишлар эҳтиётини қилиб, нажот топиб, чиқиши умид этилган кишига гап тайинлади. Бир қанча муддат ўтиб, худди кутганидек бўлиб чиқди. Қамоқдан туши ўнгидан келиб чиққан одам подшоҳнинг тушини таъбир қилиш қийинлашиб қолганда Юсуф эсига тушди ва подшоҳга уни эслатди. Қамоқдан чиққан Юсуфнинг таъбири, илми, тадбиркорлиги подшоҳга ёқиб қолди ва уни ўзига вазир қилиб олди.

Асосий имтиҳон ва синов энди бошланди. Ўлдириш учун қудуққа ташланган, қул қилиб сотилган, туҳматга учраб қамалган Юсуф алайҳиссалом Мисрдек катта юртга вазир бўлди. Вазир бўлганда ҳам энг қийин вақтда-бир неча йил очарчилик ҳукм суриб, одамларни озиқ-овқат билан таъминлаш оғирлашган ва бошқа нозик ишларни амалга ошириш зарурати туғилган вақтда бўлди.

Очарчилик фақатгина Мисрга кирмаган эди. Лекин бошқа юртларда, жумладан, Юсуф алайҳиссаломнинг она юртларида ҳам ўз ҳукмини ўтказарди. Шунинг учун ҳам Юсуф алайҳиссаломнинг акалари Мисрдаги муваффақиятли иқтисодий ҳолатдан хабар топиб, нажот излаб келдилар.

Вазирга таҳсинлар айтиб, ёрдам сўрашди. Лекин улар бу вазир ўзлари бир пайтлар қудуқقا ташлаган укалари Юсуф эканини билмадилар. Юсуф алайҳиссалом эса, уларни дарҳол таниди ва яхши муомалада бўлди. Янаги сафар келишларида уйда қолган укаларини ҳам бирга олиб келсалар, бир тую қўшимча озиқ-овқат олиб кетишлари мумкинлигини айтдир. Акалари қайтиб бориб, оталари Яъқуб алайҳиссаломга бўлган ҳодисаларни гапириб бердилар ва кичик укаларини келгуси сафар қўшиб беришини сўрадилар. Аммо фарзанд доғи ҳамон қалбини ўртаётган ота, Юсуфни сизга ишониб топшириб панд еганман, энди укасини ҳам сўрайсизларми, деди. Узоқ тортишувлардан кейин аҳду паймон олиб, кичик ўғлини ҳам акаларига қўшиб берди. Миср вазири-Юсуф алайҳиссалом тадбир ишлатиб, укасини ўзи билан бирга олиб қолди. Яъқуб алайҳиссаломнинг дардига дард қўшилди. Лекин бу вақтинчалик эди. Олдиндаги катта хурсанчиликка «дебоча» эди.

Ниҳоят Юсуф алайҳиссалом ўзининг ким эканлигини ошкор қилди. Акаларига ота-оналарини ҳам олиб келишни тайинлади. Шундай бўлди ҳам. Ҳаммалари-ота-она ва ўн бир ўғил Миср вазири Юсуф алайҳиссалом ҳузурига кириб, эҳтиромларини билдирилар. У зотнинг ёшлиқда кўрган тушлари ўнгидан келди.

Қиссанинг сўнгига Пайғамбаримиз соллаллоҳу алайҳи васалламга хитоб қилинади.

Юсуф алайҳиссалом қиссанинг муҳтасар баёни шундан иборат. Бу қиссада хаёлий гаплар йўқ, лирик чекинишлар ҳам, ўқувчиларни қизиқтириш учун тўқилган ёлғонлар ҳам йўқ. Бу Аллоҳнинг ваҳий қилиб юборган Қуръони. Бу қиссани ўқиш ҳам, эшитиш ҳам ибодат. Бошидан охиригача ибрат, ваъз-насиҳат. Келинг, биргаликда Қуръони Каримда бу қисса қандай ҳикоя қилинганини ўрганиб чиқайлик.

БИСМИЛЛАҲИР РОҲМАНИР РОҲИЙМ

رل ل ج ل ت آ ي آ ب آ ت آ ل ج ل ب ي م ب ن

1. Алиф. Лом. Ро. Ушбулар очиқ-ойдин китобнинг оятлариdir.

Алиф, лом, ро каби ўзингизга таниш ҳарфлардан таркиб топган оятлар жамланиб, ушбу очиқ-ойдин китобни вужудга келтиргандир. Бу китоб ҳарфларининг инсонга ёт бўлган жойи йўқ. Улар араб тилининг ёзув белгилари. Аллоҳ таоло китобини шу ҳарфлар ила араб тилида нозил қилишни ирода этди.

نُولْقَعَتْ مُكَلَّعَلْلَيْبَرَعْ أَنْرُقْ هَلَزَنْ أَنْ-

2. Биз уни арабий Қуръон этиб нозил қилдик, шоядки ақл ишлатсангиз.

Ха, ул китоб, оятлари ўша ўзингиз билган ҳарфлардан ташкил топган китоб арабий-араб тилидаги Қуръондир. Уни Аллоҳ таоло нозил қилди. «шоядки ақл ишлатсангиз».

Шоядки ақл юритиб, бундай мўъжизакор китобни фақат Аллоҳ таолонинг Ўзигина келтира олиши мумкинлигини англааб етсангиз.

Кейинги оятдан гап асосий мавзуга кўчади, ушбу сурга гўзал қиссадан иборат экани ҳақида сўз очилади:

Эй Пайғамбари охири замон!

وَلْ بَقْ نَمَّ تُنْ كٌنْ إِنْ رُّقْ لِإِنْ يَحْ وَأَمْ بِصَصَقْ لِإِنْ سَحْ كٌيَلَعْ صُقْ نُبْ حَنْ
نِيَلَفَاعْ لِإِنْ مَلَ

3. Биз сенга ушбу Қуръонда ваҳий қилган нарсамиз ила энг гўзал қиссани ҳикоя қилурмиз. Агарчи ундан олдин сен бундан бехабарлардан бўлсанг ҳам.

Яъни, Қуръон деб номланган илоҳий китобимизни ваҳий ила нозил этиш жараёнида энг гўзал қиссани ҳам сенга айтиб берамиз. Сен қавминг ичидаги ўқиши-ёзиши ўрганмаган, бунақа қиссалардан хабарсиз кишилардан бири эдинг. Энди эса, Аллоҳнинг инояти ила булардан хабардор бўласан ва уларни халққа етказасан.

Шундан сўнг бевосита Юсуф алайҳиссаломнинг қиссаси бошланади. Юсуф алайҳиссалом кўрган тушини отаси Яъқуб алайҳиссаломга сўзлаб бераётганини тасвирлаш билан қиссага кирилади:

Эй Пайғамбар!

مُهُّتْ يَأْرَرَ رَمَقْ لَأَوْ سَمْشَلَأَوْ أَبَكْ وَكَرَشَعَدَحْ أَتْيَأْرَ يَنِإِتَبَأَيْهِيَبَأَلُفُسُويَلَأَقْ ذَإِنِيَدَأَسِيلَ

4. Юсуф отасига: «Эй отажоним, мен ўн битта юлдузни ҳам қуёш ва ойни кўрдим, уларнинг менга сажда қилаётгандарини кўрдим», деганини эсла.

Бу тушни кўрганда Юсуф алайҳиссалом ёш бола эди. Одатда ёш болалар бунчалар аниқ ва башоратли туш кўрмайдилар. Яъқуб алайҳиссалом кичик ўғли Юсуфдан кўрган тушини эшишиб, шу гаплар хаёлидан ўтди. Бу туш улуғ келажакдан башорат эканини англади.

Аммо бу башоратдан ҳамма ҳам хурсанд бўлавермаслигини, жумладан, Юсуфнинг ўгай акалари рашқ қилишлари мумкинлигини ҳисобга олиб, мушфиқ оталарга хос эҳтиёткорлик билан у киши ўғиллари Юсуфга:

نَاطِيْش لَّا نِإِادِيْكَلَ اُودِيْكَيْفَكَتْوَخ إِلَعَكَأَيْفُرْصُصْقَتْ إِلَيْنُبْأَيْلَاقْ
نِيْبُمْوَدْعَنَاسْنِإِلَلْ

5. У: «Эй ўғилчам, тушиングни акаларингга айтмагин. Яна улар сенга бирор ҳийла қилмасинлар. Албатта, шайтон инсонга очиқ-ойдин душмандир.

Яъни, сенинг тушиングни эшитсалар, раشكлари келиб, уларни шайтон йўлдан уриб қўймасин ва бирон макр-ҳийла ишлатиб, сенга зарар етказмасинлар.

Сўнгра Яъқуб алайҳиссалом сўзларида давом этиб, яна қуидагиларни айтди:

لَلْ آلَعَوْكَيْلَعْهَتْمُعْنُمْمُثْيَوْكَبَرَكَيْبَتْجَيْكَلَذَكَوْ
مِيْكَحْمِيْلَعْكَبَرَنِإِقْحَسْأَوْمِيْهَارْبِإِلْبَقْنِمَكَبُوقْعَيْ

6. Шундай қилиб, Роббинг сени танлаб олади, сенга тушларнинг таъбирини ўргатади ва сенга ва Яъқуб аҳлига, худди оталаринг Иброҳим ва Исҳоққа батамом қилганидек, Ўз неъматини батамом қилиб беради. Албатта, Роббинг билгувчи ва ҳикматли зотдир», деди.

Аллоҳнинг Пайғамбари бўлмиш Яъқуб алайҳиссалом ўғли Юсуф кўрган тушни ана шундай таъбир қилган эди. Бу туш Юсуфнинг келажакда боболари Иброҳим ва Исҳоқ алайҳимуссаломлар каби Пайғамбар бўлишидан дарак берар эди. Пайғамбар бўлгунча эса, Аллоҳ таоло унга тушларнинг таъбирини ўргатади. Бу неъматлар фақат Юсуфнинг ўзигагина эмас, Яъқуб Пайғамбар алайҳиссаломнинг бошқа фарзандларига ҳам берилишига башорат бор эди.

Аллоҳ таоло бу ишларни Ўз илми ва ҳикмати или амалга оширади.

نِيْلَئِإِسْلَلْتَأَيْلَوْتَوْخِإِوْفُسُوْيِيْفَنَأَكَدَقَلْ

7. Батаҳқиқ, Юсуф ва унинг оға-иниларида сўровчилар учун оят-ибратлар бор эди.

Яъни, Юсуф ва унинг ака-укалари қиссасида ажойиб ибратли аломат-белгилар жуда ҳам кўпдир. Ким сўраса, эътибор берса, диққат билан ўрганса, кераклигича ваъз-насиҳат, ибрат ва ўрнак олади.

Энди қисса воқеалари ривожлана бошлайди.

نِيْبُمْلَالَضِيْفَلَآنَأَبَنِإِنَّهَبْصُعْنَحَنَوْآنَمَآنِيْبَأَلِإِبَحَأَهُوْفُسُوْيِلَأُلَقْذِإِ

8. Ўшанда улар: «Албатта, Юсуф ва унинг укаси отамизга биздан кўра маҳбуброқлар, ҳолбуки, биз кўпчиликмиз. Албатта, отамиз

очиқ-оидин адашувдадир.

Яъни, Юсуфнинг акалари (улар ўн киши бўлиб, оналари бошқа эди), отамиз биздан кўра укамиз Юсуф ва унинг ота-она бир, туғишиган укаси икковини яхши кўради, аслида улардан кўра бизга кўпроқ эътибор бериши керак эди, отамиз бу ишда адашмоқда, дедилар. Юсуф ва унинг укасига рашк қилиб, Аллоҳнинг Пайғамбари бўлмиш оталари Яъқуб алайҳиссалом тухмат қилдилар, у зотга залолатни муносиб кўрдилар. Ўзаро шивир-шивир шу даражага бориб етиб, оталарини адашувда, адашув бўлганда ҳам очиқ-оидин адашувда, деб ҳукм чиқардилар. Сўнгра яна-да каттароқ ишга журъят қилдилар:

اًمَّوْقِهْ دَعَبْ نَم اُونُوكَتَ وْمُكَيْبَ أَصْرَأْ جَوْ مُكَلْلَحَيْ أَصْرَأْ وَفُسُوْيِ اُولُتْقَأْ
نِي حَلَاصَ

9. Юсуфни ўлдиринглар ёки узоқ ерга олиб бориб ташланглар, шунда отангизнинг юзи сизга холи қолади. Бундан кейин солиҳ қавмдан бўлиб оласизлар», дедилар.

Бу уларнинг ўзаро маслаҳатлари эди. Улар нима қилиб бўлса ҳам, Юсуфни йўқотиб, оталари фақат ўзларига эътибор бериши учун ҳаракатга тушиб қолдилар. Шайтон васвасага солганда шундай бўлади. Ҳар қандай гуноҳни ҳам тап тортмай қиласверишга чорлайди. Шу ишни қилмасанг бўлмас, қиласвер, ҳеч гап бўлмайди, жуда бўлмаса, тавба-тазарруъ қилиб, яна аҳли солиҳлардан бўлиб олаверасан, деб қизиқтиради. Аслида эса, тавба бунақа бўлмайди. Тавба-билмасдан, жоҳиллик билан содир этган гуноҳига надомат чекиш ва Аллоҳдан кечиришни ўтиниб сўраш ҳамда бу гуноҳдан тўла чекиниб, зинҳор унга бошқа қайтмаслиқдир. Аммо ўтириб олиб, маслаҳатлашиб, ишнинг гуноҳлигини билиб туриб, сўнг тавба этсам, яна аҳли солиҳлардан бўлиб қолавераман, дейиш, масиҳийларда бўлгани каби, черковга бориб, келажакда бир гуноҳ иш қилмоқчи эканини эътироф этиб, ўша гуноҳни ювиш учун пул тўлаб, «мағфират чиптаси» сотиб олишнинг бир тури, холос. Юсуфнинг акалари ҳам шайтон васвасасига учиб, худди шунга ўхшаш амал қилмоқчи бўлишди.

Лекин ичларидан қайси биринингдир виждони бу қабиҳликни кўтара олмади. Машъум фикр унга оғир кели, шунинг учун гуноҳдан узоқроқ бир таклиф киритиб:

ضَعَبْ هُطْقَتْلَيْ بُجْلَرَةَبْ آيَغْ يِفْ هُوقْلَأَوَ فُسُوْيِ اُولُتْقَتْ إِلْمُنْمُلْئَاقَلَآقَ
نِي لِعَافْ مُتْنُكْ نِإِرَأَيْسَلَا

10. Улардан бир сўзловчи: «Юсуфни ўлдирманглар. Агар бирон иш қилмоқчи бўлсангиз, уни қудуқнинг қаърига ташланглар, баъзи

йўловчилар олиб кетади», деди.

Ана ўшанда Юсуфдан қутуласизлар, отангизнинг юзи сизга холи қолади. Гапнинг маъносидан, сўзловчи бу ишга қўшилмоқчи эмас-у, лекин кўпчиликнинг райига қарши чиқа олмаётганга ўхшайди. Аввало уларни Юсуфни ўлдиришдан қайтариши, қолаверса, «агар бирон иш қиласдиган бўлсак», демасдан,

«бирон иш қиласдиган бўлсангиз», дейиши ҳам унинг кимлигини кўрсатиб турибди.

Акалар гапни бир жойга қўйиб, режани амалга ошириш учун ҳаракатга тушдилар. Бориб, оталарини аврай бошладилар.

نُوحصَانَلُهَلْ ۖ إِنَّوَفُسُوْيِ لَعَۖ مَأْتَ الَّكَلَامَ ۖ إِنَّا بِأَيِّ اُولَاقِ

11. Улар: «Эй отамиз, сен нега Юсуфни бизга ишонмайсан? Ҳолбуки, биз унга ихлос қилувчилармиз.

نُوظِفَاحَلُهَلْ ۖ إِنَّوَبَعْلَيِ وَعَتْرَيِ اَدَغَ ۖ اَنَعَمُهُلْ سُرَا

12. Эртага уни биз билан юбор, еб-ичиб, ўйнаб келадир. Албатта, биз уни муҳофаза қилувчилармиз», дедилар.

Жуда усталик билан айтилган гаплар. Аввал оталарига бир оз хужум қилиб, у кишини ўзларига ишонмасликда айблаб:

«Эй отамиз, сен нега Юсуфни бизга ишонмайсан?», дейишмоқда.

Аслида, уларга ишонмасликдан эмас, Юсуфнинг кичкиналигини эътиборга олиб эҳтиёт қилаётган бўлишлари мумкин-ку, ахир. Аммо улар оталарининг йўқ деб қолишларидан чўчиб, баланддан келдилар. Шу билан бирга:

«Ҳолбуки, биз унга ихлос қилувчилармиз», бизнинг қалбимиз мусаффо, унга нисбатан ихлосга тўла, ҳеч қандай ёмонликнираво кўрмаймиз, деб ўртадан шубҳани кўтармоқчи бўлдилар. Гапларининг сўнггида Юсуфнинг ўзларига қўшиб беришликни сўраб:

«Эртага уни биз билан юбор, еб-ичиб, ўйнаб келади», дедилар.

Сўнгра, яна шубҳа бўлмасин, деб изидан:

«Албатта, биз уни муҳофаза қилувчилармиз», дея орқасидан қўшиб қўйдилар.

Катта ўғилларидан бу сўзларни эшитган Яъқуб алайҳиссалом уларга узр аралаш, раддия қилиб:

نُولَفَاعُونَعْ مُتَنَّأُوْبَعْذَلُكَلْ ۖ نَأْفَاعَنَّ ۖ يَنْنُزْحَيَلْ ۖ إِنَّا

13. У: «Уни олиб кетишингиз мени хафа қилади. Сиз ундан ғофил қолсангиз, уни бўри еб кетишидан қўрқаман», деди.

Яъқуб алайҳиссалом катта ўғилларига, уни сизларга ишониб, қўшиб юбора олмайман, деган маънодаги сўзни юмшоқроқ қилиб айтдилар.

«Сиз ундан ғофил қолсангиз, уни бўри еб кетишидан қўрқаман», деди».

Юсуфдан ажраб қолиш у киши учун оғир эканини ҳам таъкидладилар. Лекин катта ўғилларини режага айланган мақсадлари тинч қўймас эди. Энди улар оталарини ўзларини камситишда айблаб бўлса-да, мақсадга эришмоқчи бўлдилар.

نُورسَأَحَلَّ إِذَا نَهَّى دَلْ حَنَّ بْ صُعْدَلْ أَوْلَاقَ

14. Улар: «Агар биз кўпчилик бўлиб туриб, уни бўри еб кетса, унда биз зиёнкорлардан эканмиз-да?!» дедилар.

Бу гап оталарига қаттиқ таъсир кўрсатиш учун айтилган эди. Улар, агар биз кўпчилик бўла туриб, биттаю битта укамизни ҳимоя қила олмай, бўрига егизиб юборсак, нима деган одам бўлдик, унда биз зиёнкор, ҳеч нарсага арзимайдиган, индамай бўрига ем бўлиб кетаверадиган одамлар эканмизда, демоқчи бўлдилар. Бунга ўхшаш гаплар одамга, албатта, қаттиқ таъсир қилади. Яъқуб алайҳиссалом ҳам ноилож қолиб, Юсуфни акаларига қўшиб юбордилар.

فَمُؤْمِنٌ تَلَهٰ يَلِإِنْيَحْ وَأَوْبُجْلَلَةَبَأَيَغْ يِفُهُولْجَيْنَأَوْبَهَذَّمَلَفْ نُورُغْشَيْ إِلْمُهَوَأَدَّمَرْمَأَبْ

15. Уни олиб кетиб, қудук қаърига ташлашга қарор қилганларида, Биз унга: «Сен, албатта, уларга бу қилмишларининг хабарини беурсан, ўшанда улар сени сезмаслар ҳам», деб ваҳий қилдик.

Ниҳоят, Юсуфнинг акалари ўзларининг машъум ниятларига етдилар. Уни қудук қаърига ташлаш ҳақидаги қарорларини амалга оширдилар. Қудук қаърида қалби хавфга тўлиб, ўлимини кутиб ўтирган ёш Юсуфга ваҳий келди:

«Унга: «Сен, албатта, уларга бу қилмишларининг хабарини берурсан, ўшанда улар сени сезмаслар ҳам», деб ваҳий қилдик».

Яъни, сен хафа бўлма, қўрқма ҳам, вақти-соати келиб, акаларингга ўзингга қилган хиёнатларининг хабарини берасан. Ўшанда вазият шу даражада ўзгарган бўладики, акаларинг сени танимайдилар ҳам.

Аллоҳ таоло бу башоратни қудук ичидаги бечора ҳолда ўлимини кутиб ўтирган Юсуфга айтмоқда. Қудукда ўлим хавфи остида ўтирган одамнинг бирдан-бир фикри қандай қилиб бўлса ҳам, у ердан қутилиб чиқиш бўлади. Аммо ўзини шу ҳолга солганларга қилмишларини айтиб беришини ва

үшанды тажовузкорлар унинг Юсуф эканини хаёллариға ҳам келтирмасликларини фақат Аллоҳ таологина башорат қила олади. Ўзининг суюкли бандаси, бўлажак Пайғамбари Юсуфнинг қудукқа ташланиши ҳам, аслида, беҳикмат эмас. Балки рўй беражак катта ҳодисалар ва мартабалар сари бир поғона бўлган, холос. Юсуф ўша ҳолда қудук қаърида қолди. Акалар эса, қилар ишни қилиб қўйиб, уйга равона бўлдилар ва:

وْأَعْلَمُ هَذِهِ أَبَابُ وَجْهٍ وَّأَنْوَافُ
وَأَنْبَابُ الْمَدْنَى فُسُوْيٌّ أَنْكَرَتْ وَقَبْطَسَنَ أَنْبَدَّ أَنْبَابُ
أَوْلَاقَ وَأَنْبَابُ الْمَدْنَى نَيْقَادَاصُّ أَنْكَوْلَ وَأَنْلَنْ مَوْمَبَتْنَأَ

16. Кечқурун йиғлаган ҳолларида оталариға келиб:

أَمَّوْ بْرَىْذَلُ اَلْكَافُ اَنْعَاتَمَ دَنْعَ فُسُوْيٌّ اَنْكَرَتْ وَقَبْطَسَنَ اَنْبَدَّ اَنْبَابُ اَيْ اَوْلَاقَ
نَيْقَادَاصُّ اَنْكَوْلَ وَأَنْلَنْ مَوْمَبَتْنَأَ

17. «Эй отамиз, биз Юсуфни нарсаларимиз олдига қолдириб, ўзимиз қувлашиб кетсак, уни бўри еб қўйибди. Агар ростгўй бўлсак ҳам, сен бизга ишонмассан», дедилар.

Ундан берганинг қадимийларини яшириш учун дастлаб айюҳаннос солади. Шу одат бўйича улар ҳам оталариға ўзлари тўқиб қўйган ёлғонни ишлатдилар. Ҳийла қилишда оталарининг уларга ҳадиксираб айтган гапидан фойдаландилар. Яъқуб алайҳиссалом: «Сиз ундан ғофил қолсангиз, уни бўри еб кетишидан қўрқаман», деган эдилар. Улар бу ҳоллари билан, биз ёшлик қилибмиз, сенинг гапингга кирсак бўлар экан, худди айтганингдек бўлди, биз ўйинга берилиб, ғофил қолибмиз, Юсуфни бўри еб кетибди, дейишмоқчи бўлишди ва бу гапнинг орқасидан:

«Агар ростгўй бўлсак ҳам, сен бизга ишонмассан», дедилар».

Бу ҳам қиларини қилиб қўйиб, баҳона ахтарғанларнинг услубларидан биридир.

وَصِيَّمَقْ يَلَعَ اُوْلَاجَ وَفَنَّ مُكْسُفَنَّ مُكْلَلَ تَلَلَ وَسَنَ لَبَلَّاقِ بَذَكِ مَدِبَ وَصِيَّمَقْ يَلَعَ اُوْلَاجَ وَ
نُوفَصَتْ اَمْ يَلَعَ نَاعَتْ سُمْلَلَ اَلَّا وَ

18. Ва унинг ёлғон қонга бўялган кўйлагини келтирдилар. У: «Йўқ! Сизга ҳавои нафсингиз бирор ишни зийнатлаб кўрсатибди. Энди чиройли сабр(дан бошқа чорам йўқ). Сиз васф қилаётган нарсада ёрдам сўраладиган зот ёлғиз Аллоҳнинг Ўзи», деди.

Ўғиллар оталарини ишонтириш мақсадида ашёвий далил, деб Юсуфнинг кўйлагини ёлғондан қонга бўяб олиб келишди. Аммо Аллоҳнинг Пайғамбари Яъқуб алайҳиссалом гап нимада эканини тушундилар. Юсуфни бўри емагани ҳам у кишига аён бўлди.

«У: «Йўқ! Сизга ҳавои нафсингиз бирор ишни зийнатлаб кўрсатибди», деди».

Йўқ! Юсуфни бўри еб кетибди, деган гапларингиз ёлғон. Сизлар бошқа иш қилгансизлар. Ўша ишни сизга ҳавои нафсингиз зийнатлаб кўрсатган, дедилар. Сўнгра:

«Энди чиройли сабр(дан бошқа чорам йўқ)».

Яъни, жигаргүшам, кичкитойим Юсуфдан айрилиш мен учун катта мусибат, бу мусибатга сабр қиласман, холос. Сабр қилганда ҳам чидамсизлик, дод-вой ва турли номуносиб ҳоллар билан эмас, балки чиройли йўсинда сабр қиласман, дедилар.

Сүнгра бундай пайларда ёрдам сўраладиган манбани ҳам эслатдилар:

«Сиз васф қилаётган нарсада ёрдам сўраладиган зот ёлғиз Аллоҳнинг йози».

Яъни, сиз менга сифатлаб бераётган ҳодисада-Юсуфнинг йўқолишида менга ягона Аллоҳдан бошқа ҳеч ким ёрдам қила олмайди. Шунинг учун Унинг Ўзидангина ёрдам сўрайман.

Улар шундай туриб турсин. Энди қудук қаърида қолган Юсуфдан хабар эшитайлик:

= عَاصِبُ هُورْسَأُو مَالْغَأَدَهِ يَرْشُبُ أَيَّلَاقُ هَوْلَدِ يَلْدَافُ مُهَدِّرَاوِ اُولَسْرَأْفُ هَرَأِيَسِ تَءَاجِ وَ نُولْمَعَى آمِبُ مِيلَعُ هَلَلِ أَوِ

19. Ва йўловчилар келиб (қудуқقا) сувчиларини юбордилар. Бас, у челягини ташлади ва: «Суюнчи беринглар! Бу бола-ку!», деди. Уни тижорат моли сифатида яшириб қўйдилар. Зотан, Аллоҳ уларнинг нима қилаётганларини билгувчи зотдир.

Йўловчи савдо карвони дам олиш учун Юсуф ташланган қудуқقا яқин жойга қўнди. Улар сувчиларини қудуқдан сув олиб келиш учун юбордилар. Биттаси қудуқка чеълак ташлади. Юсуфни қўриб, қувониб кетди:

«Сүюнчи беринглар! Бу бола-ку!», деди».

Қарашса, ростданам ҳусн-чиройда тенги йўқ бир ёш бола. Савдогарнинг кўнгли доим тижоратда бўлади. Нимани кўрса, тижоратга қўйишни ўйлайди. Дарҳол Юсуфни ҳам савдога қўйишга, сотиб фойда олишга қарор қилдилар. Ерли аҳоли кўриб, болани таниб, биздан олиб қўймасин, дея уни яшириб қўйдилар. Аммо:

«Зотан, Аллох уларнинг нима қилаётганларини билгувчи зотдир».

Бечоралар ожиз фикрлари билан яширинча иш юритмоқчи бўладилар. Бандадан яшириш мумкинdir. Аммо Аллоҳдан яшириб бўлмайди.

نَيِّدَهٌ زَلْأَنْمَرْهِيفُ اُونَّاکَوَةَ دُودُعَمَ مَهَارَدِسْخَبُ نَمَثَبُ هَورَشَ وَ

20. Ва уни арzon баҳога, саноқли дирҳамларга сотдилар. Улар унга қизиқмаган әдилар.

Чунки қилмишлари фош бўлишидан қўрқдилар. Юсуфнинг ҳур инсон эканлиги, наслининг қанақалиги ошкор бўлиб қолса, бошларига нималар келишини яхши билардилар. Шунинг учун уни нима қилиб бўлса ҳам, тезроқ сотишга ҳаракат қилдилар.

اَدَلَ وَهُدْخَتَنْ وَأَنْعَفَنَيْنَ اَسَعُ اَوْثَمِ يَمْرَكَأْ وَتَأْرَمَالَرْصَمِ نَمُهَارَتْشَا يَذْلِكَأْقَوْ
قَلَعُ بَلَاغُهَّلَأْ وَثِيدَحَأْلَلِيُّوْتَنْ مُهَمَّلَغُنَلَوْضَرَأْلَا يَفَفُسُوْيِلَأْنَكَمَكَلَذَكَوْ
نُومَلْعَيْلَسَأْنَلَرَثَكَأْنَكَلَوْهَرَمَأْ

21. Ва уни Мисрда сотиб олган (одам) ўз хотинига: «Уни яхшилаб жойлаштириб, шояд бизга манфаат берса ёки бола қилиб олсак», деди. Мана шундай қилиб, унга тушларнинг таъбирини ўргатишимиз учун Юсуфни жойлаштириб қўйдик. Аллоҳ Ўз ишида ғолибдир. Лекин одамларнинг кўпи билмаслар.

Ушбу оятдан тижоратчилар Юсуфни Мисрга олиб келиб сотганлари маълум бўлмоқда.

«Ва уни Мисрда сотиб олган (одам) ўз хотинига: «Уни яхшилаб жойлаштириб, шояд бизга манфаат берса ёки бола қилиб олсак», деди».

Бу одам Юсуфни кўриши биланоқ унда яхшилик борлигини, оддий қул эмаслигини англаған кўринади. Бўлмаса, ким ҳам ўзи сотиб олган қулни яхшилаб жойлаштиришни хотинига буюриб, қул болани фарзанд қилиб олишни ният этарди. Аллоҳ таоло ҳар ишга қодир. Акалари томонидан қудуққа ташланган, савдогарлар томонидан қул қилиб сотилган, бир иш қилишга ихтиёри йўқ Юсуф ҳақида Аллоҳ таоло энди:

«Мана шундай қилиб, унга тушларнинг таъбирини ўргатишимиз учун Юсуфни жойлаштириб қўйдик», деб турибди.

Аллоҳнинг тадбири бўлмаса, карвон қаёқдаю қудук қаърида ўтирган Юсуф қаёқда? Карвон тўхтамай, ўтиб кетса ҳам бўлаверарди. Аммо тўхтади. Сувчисини юборди. У Юсуфни кўрди. Уни сотиб, фойда қилишмоқчи ҳам бўлдилар. Беркитиб қўйишимаса, бирорта маҳаллий одам уни кўриб, Мисрга бормай қолиб кетиши ҳам мумкин эди. Лекин Аллоҳ уларнинг кўнглига беркитиб қўйишимни солди. Уни Мисрда сотиб олган кишининг қалбида эса, меҳр-шафқат уйғотди. Мана шундай қилиб, уни энг яхши жойга жойлаштириди. Бу ҳам келажакда бўладиган улуғ ишлар томон бир қадам силжиш эди.

«Аллоҳ Ўз ишида ғолибдир».

Ғолиб сифати илиа У зот юқорида айтилганларни қилди.

«Лекин одамларнинг кўпи билмаслар».

Жумладан, Юсуфнинг акалари ҳам билмайдилар.

نِيْن سُنْحُمْلَا يِرْجَنَ كُلَّ دَكَّ وَأَمْلَعَ وَأَمْكُحُ هَانِيَتْ أَدْسْلَأْ عَلَبْ أَمَلَوْ

22. Вояга етган вақтида унга ҳукмни ва илмни бердик. Гўзал иш қилгувчиларни шундай мукофотлармиз.

Яъни, Юсуф вояга етганда унга ҳамма нарсада тўғри ҳукм чиқариш ва илм фазлини бердик. Бу фазл унга гўзал амал қилгани учун берилди. Биз: «Гўзал иш қилгувчиларни шундай мукофотлармиз».

Юсуф вояга етиб, ҳар бир ишда тўғри ҳукм чиқарадиган соҳиби илм бўлган чоғида яна имтиҳонга учради:

ذَاعَمَ لَاقَ كَلَّ تْيَهٌ تَلَاقَ وَبَأْلَأْ تَقْلَعَ وَسُفَنْ نَعَّا وَتْيَبَ يِفَ وُهِ يِتَّلِيْهٌ تَدَوَّرَ وَ

نُوْمَلَّا طَلَّا حَلْفُ يِإِلْهُنِيْأَوْثَمَ نَسْحَأَ يِبَرُّهُنِإِلَلَا

23. У уйида бўлган аёл ундан нафсини хоҳлади. Эшикларни беркитиб: «Бу ёқقا кел!» деди. У: «Аллоҳ сақласин! Ахир, у жойимни яхшилаб берган хўжам-ку! Албатта, золимлар нажот топмаслар», деди.

Яъни, Юсуф тушган уйдаги аёл-уни карвон эгаларидан сотиб олган кишининг хотини ундан нафсини қондиришини хоҳлади. У билан фаҳш иш қилмоқчи бўлди.

«Эшикларни беркитиб: «Бу ёқقا кел!» деди».

Бу тасарруфотлар хотин Юсуфни жуда ҳам қаттиқ севиб, унга етишишга азму қарор қилганини кўрсатади. Бўлмаса, аёл киши ҳеч қачон уйидаги хизматкор йигитга эшикларни беркитиб туриб, бу ёқقا кел, деб очиқдан-очиқ айтмайди. Аммо Юсуф хотин ўйлаган енгилтак йигитлардан эмас. У Аллоҳдан қўрқади, Аллоҳ унга ҳар бир нарсада тўғри ҳукм чиқаришни амр қилган ва илм берган. Ҳар қандай шароитда ҳам ҳаром ишга бормайди.

«У: «Аллоҳ сақласин! Ахир у жойимни яхшилаб берган хўжам-ку! Албатта, золимлар нажот топмаслар», деди».

Яъни, бундай ҳаром ишни қилишдан Аллоҳ сақласин, демоқда. Кейин у яхшиликни унутадиган одам ҳам эмас. Шунинг учун ҳам, ахир у, яъни, уй эгаси-хотиннинг эри, жойимни яхшилаб берган хўжам-ку, деди. Менга шунча яхшилик қилган инсонга хиёнат этиб, хотинининг гапига кириб, фаҳш иш қиласманми? Агар шундай қиладиган бўлсан, золимлардан бўламан.

«Албатта, золимлар нажот топмаслар, деди».

Аммо хотиннинг зулм, хиёнат, адолат, риоят, Аллоҳдан қўрқиш, деган нарсалар билан иши йўқ эди.

ءَاشَحَفْلَأَوْسُلْأُونَعَفْرَصَنَلَكَلَذَكَوْبَرَنَأَهْرَبَىَأَرَنَأَلَوَأَوَبَمَهَوَبَتَمَدَقَلَوْنِيَصَلْخَمَلَاَنَدَابَعَنَمَنِ

24. Батаҳқиқ, хотин унга интилди. У ҳам, агар Роббининг бурҳон-хужжатини кўрмаганида, у(хотин)га интилар эди. Ундан ёмонлик ва фаҳш ишларни узоқлаштириш учун шундай қилдик. Албатта, у Бизнинг мухлис бандаларимиздандир.

Юсуф гапга кирмай, унинг таклифини рад этгандан кейин, хотин ниятига етиш учун унга томон интилиб қолди. Аслида, бунақа пайтларда эркак киши аёлга интилмасмиди? Ҳолбуки, Юсуф эркаклиги комил инсон эди. Унда ҳам бошқа эркакларда бўлгани каби майл бор эди. У ҳам аёлга интилиши мумкин эди. Аммо унинг бошқалардан фарқли жойи-Роббининг бурҳон-хужжатини кўрган эди, ўшандай хужжатни кўриб туриб ҳам ҳаром ишга юрганида, ҳақиқий мўмин бўлолмас эди. Агар шу хужжат бўлмаганида, у ҳам хотинга интилган бўларди.

Буларнинг ҳаммаси Аллоҳнинг инояти илиа бўлмоқда.

«Ундан ёмонлик ва фаҳш ишларни узоқлаштириш учун шундай қилдик».

Биз қилган тадбир туфайли у ёмонлик ва фаҳш ишлардан, жумладан, у уйида турган аёл хоҳлаган бузуқликдан ҳам узоқ бўлди. Унга бунчалик ишларни раво кўрганимиз беҳуда эмас.

«Албатта, у Бизнинг мухлис бандаларимиздандир».

Хотин Юсуфга интилиб, у хотиндан қочиб:

نَمُءَازَجَأَمْ تَلَاقَ بَأْبُلَا ئَذَلَأَهَدِيَسْ أَيَفْلَأُورُبُدْ نَمُصَيْمَقْ تَدَقَّوْ بَأْبُلَا ئَاقَبَتْسَأَوْ مُمِيلَأَلِإِأَلِإِأَعْوَسْ كَلْهَأَبَدَارَأَنَجْسُيْنَأَدَعَ

25. Эшик томон чопишди. Хотин унинг кўйлагини орқасидан юлиб олди. Эшик олдида У(хотин)нинг хожасига дуч келишди. У(хотин): «Сенинг аҳлингга ёмонлик хоҳлаганнинг жазоси фақатгина қамалмоқ ёки аламли азобдир», деди.

Хотиннинг нафси шу даражага етган эдики, Юсуфга интилибгина қолмай, уни қувишга тушди. Юсуф ҳам фоҳиша ишга умуман бормаслигининг таъкиди сифатида эшик томон қочди. Хотин қочаётган Юсуфнинг кўйлагидан ушлаб тортган эди, кўйлакнинг бир парчаси қўлида юлиниб қолди. Шу пайт кутилмаган иш содир бўлди:

«Эшик олдида у(хотин)нинг хожасига дуч келишди».

Хотиннинг эри келиб қолди. Нима қилиш керак?

Маккор хотин ўзини йўқотмай, дарҳол ҳужумга ўтди:

«Сенинг аҳлингга ёмонлик хоҳлаганнинг жазоси фақатгина қамалмоқ ёки аламли азобдир», деди».

Яъни, Юсуф менга-сенинг аҳлингга ёмон ният билан ҳамла этди, бузуклик қилишни хоҳлади. Энди унинг жазоси ёки қамоқ, ёки аламли азоб бўлиши керак, деди.

Хотиннинг бу бўхтони қаршисида Юсуф ҳам жим турмади:

لُبْ قُنْمُدْقُهُصِيَّمَقَنْأَكْنِإَهْلَهُنْمُدَاهَشَوَيْسُفَنْنَعَيْنْتَدَوَارِيَهَلْأَقْ
نِيَبَذَالْلِهِنْمَوُهَوْتَقَدَصَفَ

26. У: «Унинг ўзи менинг нафсимни хоҳлади», деди. У(хотин)нинг аҳлидан бир гувоҳ гувоҳлик берди ва: «Агар унинг кўйлаги олд томондан йиртилган бўлса, бас, хотин рост айтибидир, у ёлғончилардандир.

نِيَقَدَّاصَلِهِنْمَوُهَوْتَبَذَكَفِرُبُدْنِمُدْقُهُصِيَّمَقَنْأَكْنِإَوْ

27. Агар унинг кўйлаги орт томондан йиртилган бўлса, бас, хотин ёлғон гапирибдир, у ростгўйлардандир», деди.

Юсуф хотиннинг бўхтонини рад этиб, очиқласига:

«Унинг ўзи менинг нафсимни хоҳлади», деганидан сўнг ким ҳақ эканини аниқлаш заруратга айланди. Бундай ҳолларда бир томоннинг фойдасига, иккинчи томоннинг зарарига хукм чиқариб, ҳақни изҳор қилиш учун далил керак бўлади. Худди шу ишга хотиннинг аҳлидан бир киши гувоҳлик берди. У гувоҳ ким эканлиги, ёши, қачон келгани, воқеадан қандоқ хабардор бўлгани айтилмайди. Лекин муҳими ва кераги айтилади. Афтидан, гувоҳ ақл-заковатли ва тадбиркор ҳамда одил одам бўлса керак, бу ҳодисадаги бирдан-бир ашёвий далилдан жуда ўринли фойдаланган. У ҳам бўлса, Юсуф кўйлагининг йиртиғидир. Хотин, Юсуф менга ҳамла қилди, демоқда. Юсуф эса, йўқ, унинг ўзи менга ҳамла қилди, деб рад этмоқда. Воқеани ҳеч ким кўрмаган. Фақатгина кўйлак йиртилган. Шунга қараб аниқлаш мумкин.

Мазкур гувоҳ ҳакамликни худди шу бирдан бир нозик нуқтадан чиқарди.

«У(хотин)нинг аҳлидан бир гувоҳ гувоҳлик берди ва: «Агар унинг кўйлаги олд томондан йиртилган бўлса, бас, хотин рост айтибди, у ёлғончилардандир».

Агар кўйлак олд томондан йиртилган бўлса, Юсуф ҳамла қилган, хотин эса, ҳимояланиш чоғида кўйлакнинг олдидан йиртиб олган бўлади. У ҳолда хотиннинг даъвоси тўғри, Юсуф ёлғончи бўлади.

«Агар унинг кўйлаги орт томондан йиртилган бўлса, бас, хотин ёлғон гапирибди, у ростгўйлардандир», деди».

Агар кўйлак орт томондан йиртилган бўлса, хотин ҳамла қилган бўлади. Хотин қочаётган Юсуфни тутиш учун ортидан ташланиб, кўйлакни йиртган

бўлади. У ҳолда хотин ёлғон гапирган, Юсуф эса, ростгўй бўлади. Оқилона гап, одилона ҳукм.

مُي طَعْ نُكَدِيَكَ نِإِنْكَدِيَكَ نِمْدُقُهَصِيمَقِي أَرْأَمَلَف

28. Эр унинг кўйлагини орт томонидан йиртилганини кўрган пайтда: «Албатта, бу (иш) сиз хотинларнинг макрингиздир. Албатта, сиз хотинларнинг макри жуда зўрдир», деди.

Эр Юсуфнинг кўйлаги орт томонидан йиртилгани кўргач, ҳамма нарсани тушунди. Лекин бу ишга оддий қаради. Ўзига ўхшаган оқбилакларга ўхшаб, хотинига бир нарса демади. Очик-ойдин айбдор бўлиб турган хотинга бир оғиз ҳам гап айтмай, умумий қилиб:

«Албатта, бу (иш) сиз хотинларнинг макрингиздир. Албатта, сиз хотинларнинг макри жуда зўрдир.

Худди айбни ҳамма хотинлар қилгандек эди. Худди бу айбни барча хотинлар қиласигандек эди. Шу билан ўзини ўзи алдаган оқбилак эр ўзига хиёнат қилаётганида устидан чиқиб қолган хотинига ҳам бирор оғиз гап айтишга ярамади.

Бир оз ўтиб, хиёнатчи хотиннинг оқбилак эри Юсуфга қараб:

نِي طَعْ نُمْتُنْكَ لَكَنْكَبْنَذَلِ يَرْفَعْتْسَأَوْأَدَهْنَعْضَرْعَأَفُسُويْ

29. «Эй Юсуф, сен бу ишни унут. Сен, хотин, гуноҳингга истиғфор айт. Албатта, сен хато қилгувчилардан бўлдинг», деди.

Айшу ишратга берилган табақалар орасида бунақа ҳодисалар тез-тез учраб туради. Шунинг учун ҳам эр бу номуссизликка тузукроқ чора кўришнинг ўрнига, ёпиғлиқ қозонни ёпиғлиқ ҳолида қолдиришга ҳаракат қилди. Оиласининг айбини очиши мумкин бўлган бирдан-бир шахсга-Юсуфга қаратади:

«Эй Юсуф, сен бу ишни унут», деди.

Яъни, эсингдан чиқариб юбор. Туя кўрдингми, йўқ. Ёпиғлиқ қозон ёпиғлигича қолаверсин. Ичкарида нима бўлса, бўлаверсин. Ичкаридаги гап ташқарига чиқмаслиги керак.

Лекин Аллоҳнинг билиши билан ишлари йўқ.

Асосий айбдорга-хотинга нима жазо? Ўз аҳлидан бўлган шоҳиднинг олдида фахш ишга урингани ашёвий далил билан собит бўлган хотинга эр нима жазо белгилайди? Бунинг жазоси ҳам ўша зодагон табақанинг ўзига хос:

«Сен, хотин, гуноҳингга истиғфор айт. Албатта, сен хато қилгувчилардан бўлдинг», деди».

Сен хато қилдинг. Сени ҳар қандай жазога тортса бўлади, майли,

генохингга истиғфор айтиб, кечирим сұраб қўйсанг, бўлди. Шу билан иш битади.

Лекин ҳар қанча уринмасынлар, барибир шаҳар аёллари ўртасида бу гаптарқаб кетди. Чунки зебу зийнатга, айшу ишрат, кайфу сафога берилгантабақага шунақа иш керак, бир гапнинг учини топсалар, бўлди, унга қўшиб-чатиб, оламга достон қилиб юборадилар.

ڻانِ ۽ بُح آهَ فَعَشْ دَقْ وَسْ فَنْ نَعْ آهَاتَفْ دَوَارُتْ زَيَرْعَلْ آهَارْمَ لَآهَنِيَ دَمْلَا يَفْ وَسْنَ لَآهَقَ وَ نَيِبُ مِلَالَضْ يَفْ آهَارَنَلْ

30. Шаҳардаги аёллар: «Азизнинг хотини хизматкорининг нафсини хоҳлабди. Унга жуда ҳам муҳаббат қўйиб қолган экан-да! Биз у(аёл)ни, албатта, очиқ-ойдин адашувда деб биламиз», дейишди.

Ушбу оятда биринчи марта «Азиз» деб эрнинг кимлиги, унинг мансаби зикр этилмоқда. Бундан аввал эса, Юсуфни Мисрда сотиб олган киши, хотиннинг эри, хотиннинг хўжайини каби сифатлар билан васф қилиниб келинаётган эди. «Азиз» ўша вақтдаги бош вазир. Мисрда подшоҳлар «фиръавн», бош вазир эса «азиз» деб аталган.

Демак, юқорида юз берган машмашалар ҳукмдор табақада бўлаётган экан. Бу доираларда доимо шундай бўлади. Аёлнинг ўзини эмас, кимнинг хотини эканлигини айтиб туриб айблаш ҳам хотинларнинг қизиқ бир ҳолати. Бузуқ тоифаларнинг йўсими шу-да ўзи.

«Азизнинг хотини хизматкорининг нафсини хоҳлабди».

Бошқа вақтда зикр қилмасалар ҳам, бунақа ишлардан кейин хотиннинг кимнинг хотини эканини чертиб айтишади. Эҳтимол, шунинг учун ҳам ҳозиргача у одамнинг кимлиги айтилмай келгандир.

«Үнга жуда хам мухаббат күйиб колган экан-да!»

Юрагыдан уриб колган экан-ку. Уни күрмаса, туролмас экан.

«Биз у(аёл)ни, албатта, очик-ойдин адашувда деб биламиз, лейишли».

Шунчалик улуғ одамнинг хотини ҳам шунақа ишни қиласди! Қаранг-а: қанақа хотин экан! Залолатга кетмаган бўлса, бундай қилмасди. Кўзини ёғ босиб колган, Тўкликка шўхлик-да. Азизнинг хотини ҳам анои эмас.

نْهَنْمِةَدِحَاوَلُكْتَأَوَأَكْتُمْنَهَلْتَدَتْعَأَوَنْهَيَلْإِتَلْسَرَأَنْهَرْكَمَبْتَعَمَسْأَمَلَفْ
أَمَّهَلَشَاحَنْلُقَوَنْهَيَدِيَأَنْعَطَقَوَهَنْرَبَكْأَهَنْيَأَرَأَمَلَفْنَهَيَلَعَجَرْخَأَتَلَأَقَوَانِيَكَسْ
مِيرَكْكَلَمَالِيَاَذَهَنْأَرَأَشَبَأَدَه

31. У уларнинг макри ҳақида эшитган вақтда, уларга одам юбориб чақирди. Уларга суяниб ўтирадиган жой тайёрлади. Ва ҳар бирлариға пичноқ берди. Сўнгра (Юсуфга): «Уларнинг олдига чиқ!» деди. Уни кўрган чоғларида лол қолдилар, қўлларини кесдилар.

Ва: «Ё пок Парвардигоро! Бу башар эмас! Бу карамли фариштанинг ўзи-ку!» дейишиди.

Бош вазирнинг уйига мөхмонга чақирилғанликларидан миш-миш тарқатган аёллар ҳам юқори табақадан эканлиги маълум бўлади.

«У уларнинг макри ҳақида эшитган вақтда, уларга одам юбориб чақирди. Уларга суюниб ўтирадиган жой тайёрлади».

Шаҳардаги аёлларнинг миш-мишларидан хабардор бўлган Азизнинг хотини уларнинг ҳаммасини ҳаммасини мөхмонга чақирди. Ўша вақтнинг урфига биноан суюнчиқли ўринларни ҳам тайёрлаб қўйди. Ўзи олдиндан тузиб қўйган режа бўйича:

«ҳар бирларига пичноқ берди».

Мөхмондорчиликда дастурхондаги ноз-неъматлардан кесиб, еб ўтиришарди.

«Сўнгра (Юсуфга): «Уларнинг олдига чиқ!» деди».

Мени маломат қилган оғзи полвон хотинлар сени бир қўриб қўйсин!

«Уни кўрган чоғларида лол қолдилар».

Юсуф мөхмонларнинг ҳузурига чиқди. Аёллар унинг ҳусну жамолини кўриб, бошлари айланиб, лол қолдилар, ҳайратга тушдилар ва беихтиёр, қўлларидаги пичқлар ила:

«Қўлларини кесдилар».

Бу ҳол уларнинг ҳушлари бошидан учганлигининг таналаридағи тамғаси, ҳужжат-далили бўлиб қолди. Азизнинг хотини беҳудага улардан ҳар бирининг қўлига пичноқ бермаган ва кесиб ейиладиган таомларни тайёрламаган эди. Юсуфнинг ҳусну жамолига маҳлиё бўлиш ўзининг бошидан ўтган, шунинг учун бошқа аёлларнинг ҳоли нима бўлишини ҳам яхши билар эди.

Мөхмон аёллар тамоман ўзларини йўқотдилар. Қўллари кесилганини ҳам сезмасдан, ҳайрат ва ҳёйконларини яшира олмай, беихтиёр:

«Ё пок Парвардигоро! Бу башар эмас! Бу карамли фариштанинг ўзи-ку!, дейишиди».

Ана шунда Азизнинг хотини уларнинг бу ҳолини, Юсуфнинг ҳусну жамоли олдида таажжуб ва ҳайрат ила лол бўлганларини кўриб, ўзини ғолиб сезди. Энди у ўзини маломат қилган аёллар устидан кула бошлади.

مَلْ نَهَلَ وَ مَصْعُثْ سَافِهِ سُفَنْ نَعْدَوَارْ دَقَلَ وَ هِيفِي نَنْنُتْ مُلْ يِذْلِلِ نُكَلَ دَفْ تَلَّاقِ

نِيرْغَاصِلِ نَمَنْوُكَيَلَ وَ نَنْجَسْ يِلُرْمُآمَلَ عَفَيِ

32. У: «Сиз мени маломат қилган эдингиз. Ҳа, мен ундан нафсими хоҳладим, бироқ у ўзини сақлади. Агар у менинг амримни бажармаса, албатта, қамалур ва хор бўлгувчилардан бўлур», деди.

Мазкур масалада бошқани маломат қилиб турған аёллар ундан ҳам баттар ахволга тушиб, ҳаёжонларини яшира олмай қолганидан кейин Азизнинг хотини сипо гапни йиғишириб, пардасиз, беҳаё гапга ўтди.

«Сиз мени маломат қилган эдингиз».

Азизнинг хотини хизматкорининг нафсини хоҳлабди, демаганмидингиз? Хизматкорим шу йигит. Ҳа, қани айтинг-чи, ўзингизга нима бўлди? Нимага қўлингизни кесиб олдингиз? Нимага буни башар эмас, малак, демоқдасиз? Қандоқ бўлар экан? Гапириш жуда осон.

«Ҳа, мен ундан нафсини хоҳладим, бироқ у ўзини сақлади».

Энди азизнинг хотин фаҳш ишни хоҳлаганини ҳам яширмай қўйди. Юсуфнинг поклигини ҳам тан олди. Аёл фахрлана бошлади. Мисрнинг казо-казо аёллари ошиқу беқарор бўлиб қолган йигит унинг хизматкори эди. Унинг қўли остида эди. Унинг айтганини қиласиз. Аёллар олдида фахр билан:

«Агар у менинг амримни бажармаса, албатта, қамалур ва хор бўлгувчилардан бўлур, деди».

Яъни, мен айтган фаҳш ишни қилмаса, уни қаматаман ва хору зор қиламан, деди.

Бу гапларни эшитган Юсуф алайҳиссалом дарҳол:

”نْهْيَلِإِبْصَرْأُنْهَدِيَكِيَّنَعْفِرْصَتْالِإِوْهِيَلِإِبْحَأْنْجَسْلِإِبْرَلِقْنِيَلِهِنْمُكْأَوْ“

33. У: «Эй Роббим, улар мени чорлаётган нарсадан кўра мен учун қамоқ маҳбуброқдир, бу(аёл)ларнинг макрини мендан ўзинг нари қилмасанг, уларга мойил бўлиб, жоҳиллардан бўлиб қоламан», деди.

Энди Юсуфни фақат Азизнинг хотини эмас, меҳмонга келган аёллар ҳам яхши кўриб қолишган эди. У аёллар ҳам Азизнинг хотинини қўллаб-қувватлашарди. Шунинг учун ҳам Юсуф алайҳиссалом:

«Эй Роббим, улар мени чорлаётган нарсадан кўра, мен учун қамоқ маҳбуброқдир», демоқдалар.

Улар-ана у хотинлар чорлаётган ҳаром ишни қилишдан кўра, менга қамоқ яхшироқдир.

Дарҳақиқат, Юсуф қийин имтиҳонга учраган эди. Шунинг учун ҳам, ўзларига ишончлари етарли бўлса-да, банда эканликларини назарда тутиб, Аллоҳ таолодан ёрдам сўрамоқдалар:

«Бу(аёл)ларнинг макрини мендан ўзинг нари қилмасанг, уларга мойил бўлиб, жоҳиллардан бўлиб қоламан», деди.

34. Бас, Робби унинг (дуосини) ижобат қилиб, уларнинг макрини ундан нари қилди. Албатта, Унинг Үзи эшитгувчи ва билгүвчи зотдир.

Аллоҳ қайси йўл билан бўлса ҳам, Юсуфни бу фитнадан қутқарди. Мұхими шу бўлгани учун қандай қилиб, нима восита билан қутқаргани айтилмади. Асосийси, банда чин қалбдан Аллоҳга илтижо қилиб сўраса, Аллоҳ унинг дуосини ижобат этиб, сўраганини беришидир.

«Бас, Робби унинг (дуосини) ижобат қилиб, уларнинг макрини ундан нари қилди».

Юсуф алайҳиссалом ҳам жуда қийин ҳолатга тушиб қолишларига қарамай, собит турдилар, ўзларини ҳаромдан олиб қочдилар ва Аллоҳдан тинмай ёрдам сўрадилар, оқибати хайрли бўлди. Аллоҳ хотинларнинг макрини у кишидан нари қилди.

«Албатта, Унинг Үзи эшитгувчи ва билгүвчи зотдир».

Бандаси илтижо қилса, сўраса, албатта, эшитади, банданинг ҳолини ва ниятини билади ҳамда шунга қараб, ўзи билиб тасарруф қиласди.

تايال اورام دعېن مۇتەج سانلىك تەجەن

35. Сўнгра оят-аломатларни кўрганларидан кейин уларга уни бир муддат қамашлари аён бўлди.

Бўлиб ўтган воқеалардан сўнг, Азиз ва унинг атрофидагиларга, хотиннинг ахлига Юсуфнинг беайб эканлиги аломатлари зоҳир бўлиб, кўзлари билан кўрганларидан кейин, уни бир муддат қамашлари аён бўлди.

Қизиқ ва мантиқсиз иш, лекин аччиқ ҳақиқат. Одатда, соғлом жамиятда бирор туҳматга учраса, текширганларида унинг айбизлиги аён бўлса, узр айтиб, ҳақиқат тикланади. Буларнинг жамияти бўлса, кўйлакнинг орт томонидан йиртилганини кўрди. Хотин кўпчиликнинг олдида, мен унинг нафсини хоҳладим, аммо у ўзини олиб қочди, деб эътироф қиласди. Шунингдек, бошқа аломатлар ҳам бўлгандир. Қисқаси, Юсуф алайҳиссаломнинг покликлари юз фоиз исбот қилингандан кейин «Сенинг поклигинг собит бўлди. Баракалла, кел, энди сени қамаб қўяйлик», дейишишмоқда. Бундай ажойиботлар айни ишрат кетидан тушиб, ор-номусни йўқотган ҳукмдор, зодагон табақаларда бўлиши мумкин, холос. Ҳамма фитнани қўзғаган, айбнинг борини қилган ва кўпчилик олдида, «ишини мен қилдим», деб фахрланиб турган хотинга эса, ҳеч гап бўлгани йўқ. Аммо пок бўла туриб, ўзини тутган бечорани бегуноҳлиги аниқ бўлгандан сўнг ўзларининг обрўларини сақлаш учун қамашмоқда. Авом ҳалқ унинг

қамалганини эшитса, ҳа, ўзидан бир гап ўтган бўлса керак, бўлмаса, қамашмасди, дейди-да. Шундай қилиб, Юсуфалайхиссаломнинг бошларига янги синов келди. У киши қамоққа тушди.

لْمَحًأ يَنَّارًا يِنِّي رَخَآلِي لَاقَ وَأَرْمَحُ رَصْعًأ يَنَّارًا يِنِّي مُدَحَّلًا قَرَنَّا يَأْتَفَ نَجَّسَلِي لَحَّدَوْ نَيَنْسُنْحَمْلِي

36. У билан қамоққа иккита йигит ҳам кирди. Улардан бири: «Мен тушимда, шароб тайёрлаб юрибман», деди. **Бошқаси эса:** «Мен бошимда нон кўтариб юрибман, қуш ундан емоқда», деди. **«Бизга бунинг таъбирини хабар қил. Биз сени, шубҳасиз, яхши амал қилгувчилардан, деб билмоқдамиз».**

Қамоқда турли одамлар бор эди. Жумладан, Юсуф алайхиссаломга ўхшаб олий табақа истаган ишни қилмай, уларнинг қаҳрига учраганлар ҳам. Юсуфнинг алайхиссалом ақл-заковати, тақвоси, художўйлиги ошкор кўриниб турганидан қамоқдаги одамлар у зотга кўнгилларини очадиган, маслаҳат сўрайдиган бўлишди.

«У билан қамоққа иккита йигит ҳам кирди».

Яъни, Юсуф алайхиссалом қамалгандан, бошқа икки йигит ҳам банди эди. Бир куни ўша икки йигит у кишининг ҳузурларига келишди:

«Улардан бири: «Мен тушимда, шароб тайёрлаб юрибман», деди».

Яъни, узумни сиқиб, ундан хамр-шароб тайёрлаб юрибман, деди. **Бошқаси эса:**

«Мен бошимда нон кўтариб юрибман, қуш ундан емоқда», деди».

Иккинчи йигитнинг туши ҳам ўзига хос эди. Икковлари ҳам тушларининг таъбирини билишни хоҳлардилар.

«Бизга бунинг таъбирини хабар қил. Биз сени, шубҳасиз, яхши амал қилгувчилардан, деб билмоқдамиз».

Шунинг учун ҳузурингга келдик. Бўлмаса, келмас эдик, дейишди.

Ҳақиқий даъватчи Аллоҳнинг йўлига даъват қилишда ҳар бир ҳолатдан унумли фойдаланади. Юсуф алайхиссалом ҳам йигитларнинг эҳтиёж туфайли ҳузурларига келишганини даъват учун қулай фурсат билди. Кўнгилларини тўқ қилиш учун аввал уларни қизиқтираётган масалада гап очиб қўйиб, сўнгра даъватга ўтдилар:

آمِمْ كَلَذْ آمُكَيْتْ أَيْ نَأْلَبَقْ وَلِيْوَأَبَنْ آلَإِنْ آقَزْرُتْ مَاعَ طَآمُكَيْتْ أَيْ آلَأَقْ نُورْفَآكْ مُهَّرَّخَآلَابْ مُهَّرَّهَلَلَابَ نُونْمُؤْيِي الِّمَوَقَّلَمُتْكَرَتْ يِنِّي بَرِيَنَمَلَعْ

37. У: «Мен сизларга ризқ бўладиган таом келгунига қадар унинг қандай эканининг хабарини берурман. Бу иш менга Роббим таълим берган нарсалардандир. Чунки мен Аллоҳга иймон келтирмайдиган

ва охиратга кофир бўлган қавмнинг миллати-динини тарк этган одамман.

Юсуф алайҳиссалом ўзларига умид билан қараб турган икки йигитга латофат билан жавоб бердилар. Дастреб, улар тушунолмай қийналаётган жумбоқни ечиш осон иш эканлигига ишора қилдилар.

«У: «Мен сизларга ризқ бўладиган таом келгунига қадар унинг қандай эканининг хабарини берурман», деди.

Яъни, келажакда етадиган ризқнинг хабарини бериш имкони борлигини таъкидладилар. Шу билан бирга, бу фазлнинг ҳақиқий масдариға далолат қилиб:

«Бу иш менга Роббим таълим берган нарсаларданdir», деб қўшиб қўйдилар.

Шу билан бирга, ўзлариға Парвардигори Оlam бошқа нарсаларни ҳам таълим берганлигини билдиридилар ва ўша Роббоний таълим асосида иш олиб бораётганлари ҳақида хабар бериб:

«Чунки мен Аллоҳга иймон келтирмайдиган ва охиратга кофир бўлган қавмнинг миллати-динини тарк этган одамман», дедилар.

Демак, у кишининг ақидалари ва даъват қилаётган динлари бошқа динлар қатори Аллоҳга ва охират кунига иймон келтиришга асосланган. Бу икки унсур ҳамма Пайғамбарларнинг ақидасидир. Сўнгра Юсуф алайҳиссалом сўzlарини давом эттиридилар:

كُرْشُنْ نَأْ أَنَلَّ نَأْ أَمَّ بُوْقُعَيْ وَ قَحْسَأْ وَ مَيْهَارْبِ إِيْئَابِ لَمْ تْعَبْتَأْ وَ
رَجْلَأْنَ كَلَّ وَ سَأْنَلَ إِلَّا لَعَنْ كَلَّ صَفْ نَمَ كَلَّ دَيْشَنْ مَلَلَابَ
نَوْرُكْشَيْ إِلَّا سَأْنَلَ

38. Ва оталарим Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқубнинг миллати-динига эргашдим. Биз учун Аллоҳга бирор нарсани шерик қилиш мумкин эмас эди. Бу бизга ва одамларга Аллоҳ берган фазл эди. Лекин одамларнинг кўплари шукр қилмаслар.

Юсуф алайҳиссалом бу сўzlари билан куфрни тарк этибгина қолмай, ҳидоят, иймон йўлига юриш зарурлигини ҳам қамоқдаги шерикларига англашмоқдалар. Уларни куфр миллатини ташлаб, иймон миллатига эргашишга даъват қилмоқдалар.

«Ва оталарим Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқубнинг миллати-динига эргашдим».

Бу миллат холис тавҳид миллатидир. Унда куфр ва ширқдан асар ҳам йўқ.

«Биз учун Аллоҳга бирор нарсани шерик қилиш мумкин эмас эди».

Агар шундай бўладиган бўлса, мўмин бўлмасдик.

«Бу бизга ва одамларга Аллоҳ берган фазл эди».

Ҳидоятга эришиб, тавҳид йўлида юриш катта баҳт. Бу баҳтни эса, фақат

Аллоҳнинг Ўзигина бера олади. Ўзини билган одам учун бу улкан фазлдир. Унга шукр этиш, ўша ҳидоятда событқадам бўлиш зарур. «Лекин одамларнинг кўплари шукр қилмаслар». Оқибатда, бу тенгсиз фазилатдан бебаҳра қоладилар.

رَأَهْ قُلْۚ دَحْ أَوْلَۚ مَرِيْخَ نُوْقِرَفَتْۚ بَأَبْرَأَنْجَسْ لَإِبْحَاصٍۚ آيٌ

39. Эй ҳамзиндон дўстларим, турли-туман Робблар яхшими ёки ёлғизу Қахҳор Аллоҳми?

Юсуф алайҳиссаломнинг ҳибсдаги шерикларига берган ушбу савол ҳар бир инсон ўйлаб кўриши лозим бўлган саволдир. Ҳамма нарсага хукми ўтадиган, бутун борлиқни Ўзига бўйсундира оладиган, Қахҳор сифатига соҳиб ёлғиз Аллоҳни Робб-тарбиякунанда деб билган яхшими ёки бу сифатларнинг тариқчасига эга бўлмаган турли-туман худоларни Робб-тарбиякунанда қилиб олган яхшими? Ҳақ жавоб битта: Қахҳор зот бўлмиш ёлғиз Аллоҳни Робб-тарбиякунанда қилиб олишдан бошқа яхшилик йўқ. Чунки:

نَمَّ أَوْبُهُ لَلَّزَنَ أَمْ مُكْوَأْبَأْ وْمُتْنَأْهَوْمُتْيِّمَسَّ أَلَإِنَوْدَنَوْدَبْعَتَ آمْ
رَثْلَأْنَكَلَوْمَيْقَلَأْنَيِّدَلَأْكَلَذُدَأْمَرَأْلَإِلَمُكْلُحَلَأْنَلَنَأَطْلُسَ
نَوْمَلَعَيَ الَّسَّانَلَا

40. Сизлар ундан ўзга, ўзингиз ва ота-боболарингиз номлаб олган исмларга, Аллоҳ уларга бирон ҳужжат нозил қилмаган нарсаларга ибодат қилмоқдасизлар. Ҳукм қилиш фақат Аллоҳнинг Ўзига хосдир, У фақат Ўзигагина ибодат қилишингизни амр этди. Ана ўша тўғри диндир. Лекин одамларнинг кўпи билмаслар.

Қахҳор сифатига эга бўлган ёлғиз Аллоҳни Робб деб билиш тўғри бўлгандан кейин Унга ибодат қилиш, яъни, Унга бўйинсуниш, Унинг айтганини қилиш, Унгагина сиғиниш керак.

«Сизлар Ундан ўзга, ўзингиз ва ота-боболарингиз номлаб олган исмларга, Аллоҳ уларга бирон ҳужжат нозил қилмаган нарсаларга ибодат қилмоқдасизлар».

Яъни, бўйинсунмоқдасиз, уларни рози қилиш учун уринмоқдасиз, сиғинмоқдасиз. Ҳолбуки, сиз ибодат қилаётган нарсалар ўзингиз ва ота-боболарингиз қўйиб олган номлар, холос. Улар турли-тумандир. Баъзиларини ўзингиз ёки ота-боболарингиз қўл билан тош-ёғочдан йўниб олгансизлар. Баъзилари эса, ҳайвонлар ёки ўзингизга ўхшаган одамлардир. Яна баъзилари турли-туман урф-одат, тузум ёки фирмалардир. Буларнинг ҳеч бири инсонлар учун парвардигор бўлишлик салоҳиятига эга эмаслар. Аллоҳ уларнинг Робб бўлишлари ҳақида бирон

хужжат ҳам нозил қилган эмас. Аслида:

«Хукм қилиш фақат Аллоҳнинг Ўзига хосдир».

Демак, ер юзида бандалар устида ҳукми юрадиган биттагина зот бор, у ҳам бўлса, Аллоҳ таолодир. Ҳаммага, ҳамма нарсага фақат Унинг ҳукмигина жорий бўлмоғи лозим. Ҳамма фақат Унинг ҳукми билангина яшамоғи лозим. Ундан ўзганинг ҳукм чиқаришга ҳаққи йўқ. Ҳукм қилиш хос бўлган зот Аллоҳдир.

«У фақат Ўзигагина ибодат қилишингизни амр этди».

Ундан ўзгага ибодат қилманг, бўйинсунманг, ҳукмига юрманг, рози қилишга уринманг ва сифинманг.

«Ана ўша тўғри диндир».

Фақат Аллоҳнинг Ўзигагина ибодат қилишлик, Ундан ўзгага ибодат қилмаслик энг тўғри диндир-бўйинсунишликдир, ибодат қилишликдир, ҳукмига юришликдир.

«Лекин одамларнинг кўпи билмаслар».

Шунинг учун бу одамлар Аллоҳнинг ҳукмини қўйиб, турли низомларнинг, ўзларига ўхшаган одамларнинг, фирмаларнинг ҳукмига юрадилар. Бу билан ўша тоғутларга ибодат қиласдилар.

Шу билан Юсуфнинг алайҳиссалом зиндандаги дўстларини Аллоҳнинг йўлига даъват қилишлари охирига етади. Энди икки йигитнинг фикрларини ишғол қилиб турган масалага, улар кўрган тушларни таъбир қилишга ўтадилар:

بَلْ صُرِيْفُ رَحَّالا اَمْ أَوْ اَرْمَحُ بَرِيْقْسَىْفَ اَمْ كُدْحَأْ سَىْلَا يَبْحَاصَ اَيْ
نَآيِّتْفَتْسَىْتَهِ يَذْلُأْ رَمَأْلَى يَصْقَوْسْنَأْرَنْمُرْيَطْلَأْلَى تَفَ

41. Эй ҳамзиндан дўстларим, сизлардан бирингиз хўжасига хамр соқийлиги қиласди. Бошқаси бўлса, осилади ва қушлар унинг бошидан ейди. Сиз билмоқчи бўлган иш битди», деди.

Юсуф алайҳиссалом туш таъбирини айтишда жуда риоя билан, одоб билан иш тутдилар. Ҳалиги йигитларга, сенинг тушингнинг таъбири бу, сеники бу демадилар. Балки тушининг таъбири нохуш бўлган шахсга оғир ботмаслиги учун:

«сизлардан бирингиз хўжасига хамр соқийлиги қиласди. Бошқаси бўлса, осилади ва қушлар унинг бошидан ейди», дедилар.

Албатта, шунинг ўзи ҳам очиқ-ойдин кўрсатиб турибдики, тушида шароб сиқаётган йигит яна бориб, хўжаси-подшоҳ саройида соқий бўлиб хизмат қилас экан. Тушида бошида нон кўтариб юрган, ўша нондан қушлар чўқиб еяётганини кўрган шахс эса, осилади ва қушлар келиб, бошини ейди.

رْكُذُنَاطِيّشلَاُاسنَافَلَكَبَرَدَنَعَيْنُرُكْذاَمُونَمِجَانُنَأَنَطَيْدَلَلَاقَوَ
نَيِنَسَغَصَبَنَجَسَلَاَفَثَبَلَفَوَبَرَ

42. Ва у ўзи икковларидан нажот топгувчи деб билган шахсга: «Хўжанг ҳузурида мени эсга ол», деди. Шайтон унга хўжасига эслатишни унуттириди. Бас, у қамоқда бир неча йил қолди.

Юсуф алайҳиссалом икки ҳамзиндон дўстларига тушларининг таъбирини айтиб бўлганларидан сўнг, улардан нажот топади, деб билган шахсга, яъни, соқийга:

«Хўжанг ҳузурида мени эсга ол», дедилар.

Чунки туш таъбири бўйича, бу йигит яна саройга кириб, хўжаси подшоҳга соқий бўлиши кутиларди. Худди ўша подшоҳ Юсуфни алайҳиссалом суриштирмай-нетмай, турли иғво-бўхтонлар асосида қамашга амр қилган эди. Унга яқин бўлган соқий қамоқда ноодил ҳукм ила бир мазлум ётганини эслатса, бирор кушойиш бўлармикан, деган хаёлга бордилар.

Дарҳақиқат, тушнинг таъбири тўғри чиқди. Ҳалиги йигит қамоқдан озод бўлиб, яна подшоҳга соқийлик қила бошлади. Аммо Юсуф алайҳиссаломнинг илтимосини бажо келтирмади.

«Шайтон унга хўжасига эслатишни унуттириди».

Яъни, шайтон соқийга подшоҳ ҳузурида Юсуф алайҳиссаломни эслатишни унуттириди. Оқибатда:

«Бас, у қамоқда бир неча йил қолди».

Бу эса, бандалар воситаси ила эмас, фақат Аллоҳ таолонинг хоҳиши ила ишлар ҳал бўлишидан бир дарс эди. Аллоҳга муқарраб бўлган бандалар доимо унинг ўзидан сўрашлари ва кутишлари лозимлигининг яна бир таъкиди эди.

تَالْبُنْسَغَبَسَوْفَاجُعُغَبَسٌنُهُلُكْأَيِنَامَسِتَارَقَبَغَبَسِرَأِيْنِكَلَمْلَاقَوَ
نُوُرُبَعَتَأَيِوَرَلَمُتُنُكْنِإِيَأَيُّرِيفَيِنُوُتْفَأَلَمْلَاَمُهَأَيِتَأَسَبَأَيِتَحَأَوْرَضُخَ

43. Подшоҳ: «Мен тушимда еттита семиз сигирни еттита ориқ сигир еяётганини ва еттита яшил бошоқни ва шунча қуруғини кўрмоқдаман. Эй аъёнлар, агар туш таъбирини қиласидиган бўлсангиз, менга тушимнинг фатвосини беринг», деди.

Миср подшоҳининг «кўрмоқдаман» деб айтишидан мазкур тушни бир эмас, бир неча марта кўрганлиги маълум бўлади. У фақат шу тушни кўраверганидан кейин аъёнларини тўплаб, уларга тушини айтган ва таъбир қилишларини сўраган.

نِيِمَلَاعَبِمَالْحَأَلِلِيِوَأَتَبُنْحَنَأَمَوِمَالْحَأَلِعَضَأَوْلَاقَ

44. Улар: «Бу алғов-далғов тушдир. Биз бундай тушларнинг таъбирини билувчи эмасмиз», дедилар.

Биз «алғов-далғов туш» деб таржима қилган маъно оятда «адғасу аҳломин» деб келган. Араб тилида «адғас» деб ҳўлу қуруқ аралаш ўт боғламига айтилади, «аҳлом» эса, «ҳулм»нинг жами бўлиб, уйқуда кўрилган бўш хаёл маъносига ишлатилади.

Аслида, аъёнлар подшоҳ тушининг яхшиликка далолат қилмаслигини билсалар ҳам, қандайдир кўнгилсизликка ишора эканлигини англасалар ҳам, бу ҳақда ҳеч нарса демадилар.

Ҳукмдорлар атрофидаги аъёнларнинг доимий одати бу. Ҳукмдорга ёқадиган гапларни ташишда бир-бири билан мусобақа қилишади. Аммо унга ёқмайдиган гап бўлса, айтишдан ўзларини тортадилар. Миср подшоҳининг аъёнлари ҳам худди шу ишни қилдилар. Ўзларини четга олиб, бу алғов-далғов туш экан, бунақа тушларнинг таъбирини билмаймиз, деб қутулдилар.

Подшоҳ ҳузурида аъёнлар иштирокида туш ҳақида баҳс қизиганда, ўша ерда хизмат қилиб юрган соқийнинг эсига қамоқда тушининг таъбирини айтиб берган шахс, яъни, Юсуф алайҳиссалом тушди. Унинг туш таъбирини айтишдаги илмини ҳаётида синаб кўрганидан, у ҳақда жамоатга, подшоҳга хабар беришни лозим топди.

نُولْسْرَأْفَهْلِيْوَاتِبْمُكْتَبْنُأْنَأْمُؤْدَعَبَرَكَدَاوَأْمُؤْنَمْأَجَنْيَذْلَاقَوْ

45. Ва иккисидан нажот топгани анча муддат ўтгандан сўнг хотирлаб: «Бунинг таъбирининг хабарини сизга мен бераман. Мени юборинг», деди.

Яъни, Юсуф алайҳиссалом билан қамоқда бўлган икки йигитдан қутулиб чиққани бир неча йиллар ўтгандан сўнг Юсуфни ва унинг туш таъбири билимдони эканини хотирлаб, подшоҳ ва аъёнларга:

«Бу тушнинг таъбирининг хабарини сизга мен бераман. Мени юборинг», деди.

Яъни, мени Юсуфнинг ҳузурига юборинг, деди. Уни юбордилар. У қамоққа кириб, Юсуфни топди, унга қараб:

عَبَسَ وَفَاجَعْ عَبَسٌ نُهْلُكَأْيِنَأْمَسٌ تَأَرَقَبَعْبَسِ يِفَأَنْتْفَأْقِيْدَصَلَأَأْفُسُوْيِ

نُؤْمَلْعَيْمُهْلَعَلَسَأَنَلَأَلِعَجَرَأَيِّلَعَلِتَأَسَبَأَيِّرَحَأَوْرَضُخَتَالُبَنُسَ

46. У: «Юсуф, эй ростгўй зот, бизга еттита семиз сигирни еттита ориқ сигир еяётганини ва еттита яшил бошоқни ва шунча қуруғининг таъбирини айт. Шоядки одамларга қайтиб борсам, улар ҳам билсалар», деди.

Соқий йигит Юсуф алайҳиссаломни «сиддиқ»-ростгўй зот, деб атамоқда. Чунки, у Юсуфнинг ростгўйлигини тажрибада синаб кўрган. Сўнгра у подшоҳнинг тушини таъбир қилиб беришни сўради, кейин уларга бориб етказиши зарурлигини ҳам таъкидлади. Юсуф алайҳиссалом унга қуийидагиларни айтдилар:

47. У: «Кетма-кет етти йил зироат қиласизлар. Йиғиштириб олган ҳосилингизни бошоғида қолдириңг. Магар озгина ейдиганингизни (қолдирмасангиз ҳам бўлур).

Яъни, подшоҳ тушида кўрган еттита семиз сигир ва яшил бошоқнинг таъбири шулки, етти йил жуда серҳосил келади. У йилларда сизлар кетмакет дон экиб, зироат қиласизлар. Ҳосил тўплайсизлар. Ўшанда тўплаган ҳосилларингизни бошоғида қолдиринг. Яхши сақланади. Чиримайди, қуртқумурсқалар тешиб кетолмайди. Фақат ўзингиз учун ейишга ярашасини олсангиз, бўлаверади.

نُون صُحْت ۝مَمٌ الِيلَقَ الْنُهَلُ مُتْمَدِقٌ أَمَنْلُكُ أَيْ دَادِشُ عَبَسَ كَلَذْدَعَبْ نَم يَتْمَأْيِ مُث

48. Сүнгра, ундан кейин еттита шиддатли (йил) келур, улар олдиндан тайёрлаб қўйганингизни ейдилар. Магар озгина асраб қўйганингизгина қолур.

Яъни, серҳосил етти йилдан кейин яна шунча шиддатли, қаҳатчилик йиллари келади. Подшоҳнинг тушидаги етти ориқ сигир ва қуруқ бошоқ шунга ишорат. Ўша етти шиддатли, қаҳатчилик йили ўзидан олдинги етти серобчилик йилини ейди.

Бошқача қилиб айтганда, етти мүл-күлчилик йилида түпланған ҳосилни етти қаҳатчилик йилида ейсизлар. Фақат уруғ учун сақлаб қўйған озгина донгина ейилмай қолади.

نُورصُعَيْهِ فَوْسَانِلُأْ ثَاعِيْهِ فُمَاعَكِلَذِرَعَبُنَمِيَتْأَيْمُث

49. Сүнгра ундан кейин бир йил келадики, унда одамлар сероб қилинурлар ва унда (меваларни) сиқурлар», деди.

Бу оядда келаётган башорат подшохнинг тушидан ташқаридадир. Яъни, Миср подшоҳи кўрган тушда бундай йилга таъбир қилинадиган ишора йўқ. Бу кейингиси Юсуф алайҳиссаломнинг Пайғамбарлик мўъжизалариридир. Етти йиллик серобчилиқдан кейинги етти қаҳатчилик йили тугаб, ундан сўнг келадиган йилда ниҳоятда серобчилик бўлар экан. Унда одамлар

устидан барака ёғиб, фаровонлик, мўл-кўлчилик бўлар, одамлар еганларидан ташқари турли меваларни сиқиб, лаззатли ичимликлар ҳам тайёрлашар экан.

Юсуф алайҳиссалом соқийга ушбу гапларни айтганларидан кейин бу кўриниш тамом бўлади. Келаси оятда эса, қиссанинг навбатдаги бошқа бир кўриниши тасвирга чиқади. Унда соқийдан Юсуф алайҳиссалом айтган таъбирни эшитган Миср подшоҳининг сўзи келтирилади:

لُجَابْ أَمْ لِسْأَافَ لَكَبَرْ رَىلِإِعْجَرَلِإِقْلُوْسَرَلِإِمَلَفَهَبْ يَنْوُتْئَلِإِكَلَمَلَقَوْ
مُلْعَنْوَدِيَكَبْ يَبَرَّنِإِنْدِيَأَنْعَطَقْ يَتَالَلَوْسَنَلَا

50. Подшоҳ: «Уни менга келтиринглар», деди. Унга элчи келган пайтда: «Хўжанг ҳузурига қайтиб бор ва ундан қўлларини кесган хотинларнинг ҳоли нима бўлганини сўра, албатта, Роббим уларнинг макрини билгувчидир», деди.

Соқийдан хабарни эшитган подшоҳ Юсуфни алайҳиссалом ҳузурига олиб келишни амр этиб:

«Уни менга келтиринглар, деди».

Подшоҳнинг амри билан элчи тезда Юсуф алайҳиссаломнинг олдиларига, қамоқхонага келди ва хушхабарни етказди. Бундай хабар ҳар қандай одамни қувончга солиши табиий. Беайб ҳолда йиллаб қамоқда ётган инсонни қамашга амр қилган одамнинг ўзи яхши ниятда ҳузурига чорлаётир. Бундай пайтда ҳар қандай одам чақириқقا зудлик билан лаббай, деб жавоб берар ва подшоҳ ҳузурига учиб борар эди. Аммо Юсуф алайҳиссалом бундай қилмадилар. Туш таъбирини сўраб келишганда, умумхалқ манфаатини кўзлаб, ҳеч қандай шарт қўймай, содиқлик билан уни таъбир қилиб, кўрилиши лозим бўлган чораларни батафсил сўзлаб берган эдилар, лекин шахсларига тегишли хабар келганда, қамоқдан чиқмай туришга қарор қилдилар.

«Унга элчи келган пайтда: «Хўжанг ҳузурига қайтиб бор ва ундан қўлларини кесган хотинларнинг ҳоли нима бўлганини сўра, албатта, Роббим уларнинг макрини билувчидир», деди».

Юсуф алайҳиссалом қамоқдан чиқишдан аввал подшоҳга ҳам, бошқаларга ҳам ўзларининг беайб эканликларини билдириб қўйишини ва орани очиқ қилиб олишни хоҳладилар. Қамалишларига сабаб бўлган ҳодисани қайта текширишни талаб қилдилар. Лекин бу ишда ҳам юксак одоб намунасини кўрсатдилар. Асосий айбдорни-Азизнинг хотинини эмас, кўпчиликни, яъни, қўлларини кесган хотинларни эсга олдилар. Аллоҳ таоло ишнинг ҳақиқатини билиб турибди, лекин бандалар ҳам бу ҳақиқатни билиб қўйишини хоҳладилар. Шу боис ҳам элчидан подшоҳ олдига қайтиб бориб,

қўлларини кесган хотинларнинг ҳоллари нима бўлганини сўрашни илтимос қилдилар.

ءُوسْ نَمْهِيلَعْ آنْمَلَعْ آمْهَلَلَشْ آحْنَلُقْ وَسْفَنْ نَعْ فُسُويٌّ نُتَدَوَارٌ ذِي نُكْبَطْخَ آمَلَاقْ نَيِقْ دَاصْلَانْمَلُهَنْ إِوْسْفَنْ نَعْ هَتَدَوَارٌ آنَأَقْجَلْ صَحْصَحَ نَآلِإِزِيزْغَلْ آرْمَاهِتَلَاقْ

51. У: «Юсуфнинг нафсини хоҳлаган вақтингиздаги ишиңгиз нима эди?» деди. Улар: «Аллоҳ сақласин! Биз унда бирон ёмонлик сезмадик», дедилар. Азизнинг хотини: «Энди ҳақиқат зоҳир бўлди. Мен унинг нафсини хоҳладим. Албатта, у содиқлардандир», деди.

Ночор ҳолда қолган, тушнинг таъбиридан кейин келажакда Юсуф алайҳиссаломга кўп муҳтож бўлишини сезган подшоҳ у зотнинг талабларини дарҳол амалга оширди. Хотинларни тўплаб:

«Юсуфнинг нафсини хоҳлаган вақтингиздаги ишингиз нима эди?», деди».

Улардан тўқликка шўхлик қилиб, Юсуфнинг чиройига маҳлиё бўлиб, унинг нафсини хоҳлаб, йўлдан уришга ҳаракат қилган пайтларида бўлиб ўтган ишларнинг тафсилотини, хусусан, Юсуф алайҳиссалом ҳақидаги фикрларини сўради. Ҳамма нарса аён бўлганини, инкор қилишдан фойда йўқ эканини англаб етган хотинлар очиғини айтдилар.

«Улар: «Аллоҳ сақласин! Биз унда бирон ёмонлик сезмадик», дедилар».

Шу эътирофлари билан шаҳар аёллари Юсуф алайҳиссаломни оқладилар. У кишининг қамалишига сабаб бўлган шахслар энди келиб, у кишидан ҳеч қандай ёмонлик кўрмаганларини айтмоқдалар. Вақтида эса, қаматишга ҳаракат қилган эдилар. Воқеанинг асосий «қаҳрамони»-Азизнинг хотини ҳам шу ерда. У ўзига алоҳида савол берилишини кутиб турмади. Ҳақиқатни кўпчилик олдида эътироф этиб:

«Энди ҳақиқат зоҳир бўлди. Мен унинг нафсини хоҳладим. Албатта, у содиклардандир.

Юсуф алайхиссаломга муҳаббати тушган бу аёл яна жим турмади. Ҳамма нарсаны очық айтди. Бўлиб ўтган ишга ўзи сабабчи бўлганини, Юсуф алайхиссаломда айб йўқлигини ва у киши содиклардан эканликларини кўпчилик олдига эълон қилди. Шу билан бирга, бу қилаётган тасарруфининг сабабини ҳам тушунтириб, қўйидагиларни айтди:

نَيْنِي أَخْلَدْيَكَ يَذْهَى إِلَّا لِلَّهِ نَأْوِي بْيَعْلَمْبُونَ خَأْمَلْ يَنْأِمَلْ عَيْلَكَلْذ

52. Бу мен унга йўғида орқасидан хиёнат қилмаганимни, албатта, Аллоҳ хоинларнинг макрини тўғриликка йўлламаслигини билиши учундир.

Яъни, гунохимни эътироф қилиб, унинг пок эканини эълон этишимдан ўшадам билиб қўйсинки, мен унга орқасидан хиёнат килмадим. Ва яна

билсинки, Аллоҳ хиёнаткорларнинг макри-ҳийласини ҳеч қачон ҳидоятга бошламас.

مُيْحَرُرُوفَغِ يَبَرَّنِ إِيْبَرَمَحَرَّامٌ إِلَيْهِ وُسْلَابُ ةَرَامَأَلَسْفَنُ ئِرْبُأَمَوْ

53. Ва ўз нафсимни оқламайман. Албатта, нафс, агар Роббим раҳм қилмаса, ёмонликка ундовчидир. Албатта, Роббим мағфиратли ва билгувчи зотдир», деди.

Мен бу гапларни нафсимни оқлаш учун айтаётганим йўқ. Аслида, нафс эгасини доимо ёмонликларга ундан турди. Магар Аллоҳ раҳм қилган зотнигина нафси ёмонликка унданмайди. Энг муҳими:

«Албатта, Роббим мағфиратли ва билгувчи зотдир».

У Ўзининг Ғофир сифати ила бандаларидан ўтган гуноҳларни мағфират қиласади.

У Ўзининг Олимлик сифати ила бандалари нима қилаётганини билиб турибди.

Ҳамма томондан-ҳам қўлларини кесган хотинлар, ҳам Азизнинг хотини томонидан Юсуф алайҳиссаломнинг покликлари исбот этилганидан кейин:

كَنِإِلَاقُ مَلَكُ اَمَلَفِ يَسْفَنُ لُصْلَتْ سَلَوْبِ يَنْوُتْئَا كَلْمَلَأَقَوْ

54. Подшоҳ: «Уни менга келтиринглар, уни ўзимга хос кишилардан қилиб оламан», деди. У билан гаплашганда эса: «Албатта, сен бугунги кунда хузуримизда маконатли ва ишончли кишилардансан», деди.

Подшоҳга Юсуф алайҳиссаломнинг пок эканликлари маълум бўлганидан сўнг, уни қамоқдан чиқариб олиб келишни амр қилди ва у зотни ўзига хос кишилардан қилиб олишини айтди.

«Подшоҳ: «Уни менга келтиринглар, уни ўзимга хос кишилардан қилиб оламан», деди».

Юсуф алайҳиссаломни қамоқдан чиқариб олиб келганларидан сўнг, у киши билан гаплашди ва суҳбат сўнгида бу қарорини у кишига ҳам билдириб: «Албатта, сен бугунги кунда хузуримизда маконатли ва ишончли кишилардансан», деди».

Бу янгилик олдида Юсуф алайҳиссалом бошқалар каби эсанкираб қолмадилар. Подшоҳ «ҳазрати олийларининг» оёқларига йиқилмадилар, унга мақтов сўзларини ҳам айтмадилар, ўзларига кўрсатилган юксак ишончни оқлашга ваъда ҳам бермадилар. Балки обрўларини сақлаган ҳолларида подшоҳга қараб:

55. У: «Мени ернинг хазиналари устига қўй. Албатта, мен муҳофаза қилувчи ва билувчиман», деди.

Бу ўзига ишонган, қўлига олган ишни тўла-тўкис адо этишга кўзи етган одамнинг гапи. Оммага, халқقا қайси жойда кўпроқ фойда келтириши мумкинлигини билган шахснинг гапи. Юсуф алайҳиссалом подшохга ўзларини қайси ишга қўйишини айтишлари билан бирга, бу ишга лаёқатлари борлигини ҳам билдириб:

«Албатта, мен мухофаза қилувчи ва билувчиман», дедилар.

Яъни, хазинани қандай муҳофаза қилиш-сақлаш ва уни қандай тасарруф қилишни билувчиман, дедилар. Туш таъбирига кўра, Миср ўлкаси келажакда худди шундай сифатларни ўзида мужассам қилган одамга муҳтоҷ эди. Эл-юртни қийинчиликлардан сақлаш учун Юсуф алайҳиссаломга ўхшаш ҳалол-пок, омонатли, жиғилдони ва ҳамёнини эмас, ҳалқни, элу улуснинг ғамини ейдиган, Аллоҳдан қўрқадиган, тақводор одам керак эди. Юсуф алайҳиссалом худди ўша одам ўзлари эканликларини баён қилдилар. Бу ишларнинг барчаси Аллоҳ таолонинг тадбiri билан амалга ошаётган эди. Шунинг учун ҳам Юсуфнинг алайҳиссалом подшоҳга айтган:

«Мени ернинг хазиналари устига қўй», деган гапларига подшоҳ нима жавоб қилгани зикр этилмай, Аллоҳ таолонинг қўйидаги сўзлари келмоқда:

نَمْ آنَتَمْ حَرْبُ بِي صُنْ ءاَشَىٰ ثْيَحْ آهَنْمُ اَوْبَتَىٰ ضَرَالَا يَفَسُوْيلْ آنَلَّكَمْ لَكَلَّدَكَ وَ نَيِنْ سُحْمُلْ اَرْجَأْعِي صُنْ الَّوْءَاشَنْ

56. Шундай қилиб, Юсуфга ер юзида маконат бердик, уни ўзи хоҳлаган жойга ерлаша оладиган қилдик. Ўз раҳматимизни, кимни хоҳласак, ўшанга мұяссар этурмиз ва гүзал амал қилувчиларнинг ажрини зое қилмасмиз.

«Шундай қилиб» яъни, Юсуфнинг беайб эканлигини изҳор қилиб, подшоҳнинг кўнглини унга бурдик.

«Юсуфга ер юзида маконат бердик, уни ўзи хоҳлаган жойга ерлаша оладиган қилдик».

Юсуфнинг кўнглига хазинага омилликни сўраб олишни солдик. Бу билан Юсуфга ер юзида-Миср ўлкасида ёки бутун ер юзида маконат бердик. Уни жойлаштириб, турли имкониятларга эга қилиб қўйдик. У ўша ердан хоҳлаган жойига жойлашадиган, хоҳлаган ишини қиласидиган салоҳиятга эга бўлди.

«Ўз раҳматимизни, кимни хоҳласак, ўшанга мұяссар әтүрмиз».

Ўша шахсга қийинчиликдан сўнг осонлик, ночорликдан сўнг имконлик, хавф-хатардан сўнг омонлик, хорликдан сўнг фаровонлик берамиз.

«ва гўзал амал қилувчиларнинг ажрини зое қилмасмиз».

Эҳсон қилувчилар, Аллоҳга иймон келтириб, унга тақво қилиб, ибодатида событқадам бўлувчилар, эртами-кечми барибир ажрларини олурлар. Уларнинг ажри ҳеч қачон зое бўлмас. Бу дунёning ўзида кўражаклар.

نُوقّتَيْ اُونَّاَكَوْ اُونَّمَآَنِيْلَلْ رَجَّهَ آَلِّيْلَوْ

57. Иймон келтирган ва тақво қилганлар учун, албатта, охиратдаги ажр яхшироқ бўлур.

Иймонли ва тақводор кишилар қилган гўзал амаллари учун бу дунёning ўзидаёқ яхши-яхши ажр-мукофотларга эришадилар, аммо уларга охиратда бериладиган ажр-мукофотлар бундан ҳам яхшироқдир.

Шундай қилиб, Юсуф алайҳиссалом бошига тушган қийинчиликларга, қамоқ ва туҳматларга қарамай, гўзал амалларини қилаверганикларининг мукофоти ўлароқ, улкан мақомга эришиб, у ерда ҳам омонат билан кўпчилик манфаати йўлида хизматларини давом этдириб бордилар. Кунлардан бир кун:

نُورَكُنْمُهَوْ فَرَعَفَ مُهَوْ فَسُوْيِّلَعْ اُولَّهَدَفَ وَ جَءَلْ

58. Юсуфнинг оға-инилари келдилар ва унинг ҳузурига кирдилар. Бас, у уларни таниди. Улар эса, уни танимадилар.

Кейинги оятлардан Юсуф алайҳиссаломнинг акалари таом излаб келишгани маълум бўлади. Етти йиллик қаҳатчилик туфайли уларнинг юрти Кањонга ҳам очарчилик етган эди. Юсуфнинг алайҳиссалом ҳусни тадбирлари ва Аллоҳ берган имконларни ишга солишлари туфайли Миср аҳли бу қаҳатчиликдан катта зарар кўрмади. Ҳатто бошқа ўлкалар улардан озиқ-овқат борасида ёрдам сўраб кела бошлади. Мисрда озиқ-овқат сероблигини эшитиб, Юсуфнинг алайҳиссалом оға-инилари ҳам шу ёққа келишди.

«Юсуфнинг оға-инилари келдилар»

Табиийки, ёрдам сўровчилар дастлаб шу ишнинг бошида турган биринчи шахс Юсуф алайҳиссаломга учрашлари лозим. Шунинг учун:

«Унинг ҳузурига кирдилар. Бас, у уларни таниди».

Чунки доим улар ҳақида сўраб-суриштириб турар эдилар. Хусусан, давлатнинг катта мансабига ўтирганларидан сўнг, бунга имконлари кўпайган бўлиши турган гап. Сўнгра Юсуф алайҳиссаломдек мақом эгаси ҳузурига узоқдан келган меҳмонларни киритишидан олдин сарой хизматчилари уларнинг кимлигини, мақсадларини, қаердан

келганликларини сўраб суриштирадилар ва бу ҳақда раҳбарга хабар берадилар. Шу туфайли оға-иниларини таниш Юсуф алайҳиссалом учун қийин бўлмади.

«Улар эса, уни танимадилар».

Чунки уни қудуқقا ташлаганларидан сўнг, ўлди, уни бўри еб кетди, деб эълон қилишган эди. Шу сабабли уни нафақат ўзлари, балки бошқалар ҳам унутиб юборишини хоҳлар эдилар ва унутиб юборган эдилар ҳам. Уларнинг бундан кейинги муомалалари ҳам шу ҳолатда кечади. Яъни, Юсуф алайҳиссалом ҳаммани таниб-билиб муомала қиласидилар, оға-инилари эса, билмасдан.

Уларни таниб туриб, яхши қабул қилиб, меҳмондўстлик қўрсатиб, улардан ўзларига керакли маълумотларни билиб олган Юсуф алайҳиссалом:

لَيْكِلَا يَفْوُأْ يَنْأِنْ وَرَتْ إِلَمْ كِيْبَأْ نَمْ كِلْحَأْبِ يَنْوَتْئِ لَقْ مُوزَأَجَبْ مُهَزَّجَ حَأْمَلَ وَ
نَيْلَزَنْ مَلَأْ رِيَخَأْنَأْوَ

59. Уларнинг жиҳозларини юклаган вақтда: «Менинг ҳузуримга ота бир инингизни олиб келинг. Кўраяпсизларми? Мен ўлчовни тўла қилмоқдаман ва мен энг яхши мезбонман.

نَوْبَرْقَتْ إِلَوْ يَدَنْعْ مُكَلَّيْكِ إِلَفَوْبِ يَنْوَتْأَتْ مَلَنِإَفَ

60. Агар уни ҳузуримга олиб келмасангиз, унда сизга менинг даргоҳимда ўлчаб бериш йўқ ва менга яқин ҳам келманглар», деди.

Оға-иниларини яхшилаб меҳмон қилиб, сухбат давомида улардан керакли гапларни олиб бўлган Юсуф алайҳиссалом уларга сўраган нарсаларини-озиқ-овқатни ҳам бердилар. Жўнаб кетишларидан олдин молларини юклаш, йўлга тайёргарлик кўриш пайтида, янаги сафар ота бир иниларини ҳам олиб келишни тайинладилар. Агар уни олиб келсалар, улар учун яхши бўлишини таъкидлаб, ўлчовни тўла қилаётганлари ва мезбонликни яхшилаб жойига қўяётганларини эслатдилар. Шу билан, ўша ота бир инингизни бирга олиб келсангиз, яна тўла ўлчовда керакли нарса оласиз ва яхши меҳмон бўласиз, демоқчи бўлдилар. Аксинча бўлса, уларга ҳеч нарса ўлчаб берилмаслигини ва ўзларига яқин кела олмасликларни ҳам таъкидлаб қўйдилар.

نُولْعَافَلَأَنِإَوْهَأْنَعُ دُوارْسَأُلْأَقَ

61. Улар: «Уни отасидан сўраб олиб келишга уринамиз. Биз бу ишни, албатта, қиласиз», дедилар.

Яъни, улар ўша ота бир иниларини олиб келиш ўзларига боғлиқ

эмаслигини англатдилар. Отасидан сүраб кўрамиз, дедилар. Аммо бу ишга алоҳида аҳамият беришларини таъкидлаб:
«Биз бу ишни, албатта, қиласиз», дедилар».

Шунда Юсуф алайхиссалом:

62. У ўз йигитлариға: «Уларнинг сармояларини юклари ичига солиб қўйинглар. Шояд улар аҳллариға борганларида буларни таниб, қайтиб келсалар», деди.

Бу гапдан Юсуф алайхиссаломнинг оға-инилари матоҳ айирбошлаш учун ўша вақтнинг пулидан ташқари, юртларидағи маҳсулотлардан ҳам олиб келгандар маълум бўлади.

Улар шу сармояларга Мисрдан озиқ-овқат махсулотлари сотиб олиб кетишни қасд қылған әдилар. Юсуф алайхиссалом ўша келтирған сармоя махсулотларига яраша озиқ-овқатни ўлчаб бердилар. Энди эса, хизматчи йигитларига:

«Уларнинг сармояларини юклари ичига солиб қўйинглар», демокдалар.

Бу ҳам меҳмонга ҳурмат, сахийлик аломати. Шу билан бирга, бу ишни қилишда Юсуф алайхиссалом бошқа бир мақсадни ҳам кўзлаган эдилар.

«Шояд улар аҳллариға борғанларида буларни таниб, қайтиб келсалар».

Яьни, сармояларини ўзларига қайтариб беришлик уларда Мисрга яна қайтиб келишга рағбат уйғотса.

Дарҳақиқат, шундай ҳам бўлиб чиқди.

آن إِوْلَتْكَنْ آنَاحَآءْ آنَعَمْ لِسْرَأْفُلْيَكْلَا آنَمَعْنُمْ آنَابَآءِيْمَهِيْبَأَىْلَإِ اُوعَجَرَّامَلَفَ
نُوْظِفَأَحَلَّهَلْ

63. Оталари ҳузурига қайтиб борганларида: «Эй отамиз, бизга ўлчаб бериш ман этилди. Биз билан инимизни юбор, ўлчаб оламиз ва, албаттa, биз уни муҳофаза қилувчилармиз», дедилар.

Кўринишидан, Яъқуб алайҳиссаломнинг юртида озиқ-овқат масаласи ўта муҳим муаммога айланган, ҳамманинг фикри-зикри шу масалани ҳал этишга қаратилганга ўхшайди. Шунинг учун узоқ сафардан қайтган ўғиллар олиб келган юкларини очмай туриб, бошқа масалаларга эътибор ҳам бермасдан, яна орқага қайтиб, озиқ-овқат олиб келиш чораларини изламоқдалар ва гапни шундан бошламоқдалар. Улар, агар энди укаларини бирга олиб бормасалар, озиқ-овқат ўлчаб бериш манқилинишининг хабарини бермоқдалар. Эҳтимол, шу йўл билан оталарини кўндириш осон деб ўйлашгандир.

Яна бунинг орқасидан:

«албатта, биз уни муҳофаза қилувчилармиз», деб ваъда ҳам бермоқдалар. Ўғилларидан бу гапни эшитган Яъқуб алайҳиссалом қуидаги жавобни бердилар.

مَحْرَأْ وَهُوَ طَفَاحٌ رِّيْخُ لَافُلْ بَقْ نَمْ كُلْ مُكْتَنَمْ أَمْ كَلْ لَأْقَ نِيمَحْارَلَا

64. У: «Уни сизларга худди акасини ишонганимдек ишониб топширайми? Аллоҳнинг Ўзи энг яхши муҳофазачи ва Унинг Ўзи раҳмиларнинг энг раҳмлигидир», деди.

Сизга ишониб, унинг акаси Юсуфни топширган эдим, нима бўлди. Энди бунисини ҳам сизга топширайми? Сиз яхши муҳофаза қиламиз, сақлаймиз, деб ваъда бермоқдасиз. Менга ваъдангизнинг кераги ҳам йўқ, мен бу ваъдага ишонмайман ҳам. Аввало, боламни Аллоҳнинг Ўзи сақласин, Унинг Ўзи раҳм қилсин.

«Аллоҳнинг Ўзи энг яхши муҳофазачи ва Унинг Ўзи раҳмиларнинг энг раҳмлигидир».

Оталаридан бу гапни эшитган ўғиллар бориб, юкларини очдилар.

وَهُوَ يَعْبَنْ أَمْ أَنْ أَبَّ أَيْ أُولَاقْ مُهْيَلِ تُدْرُمْ هَتَعْاصَبْ أُودَجَ وَمُهَعْآتَمْ أُوحَتَفْ أَمْ لَهْ رِيْسَيْ لِيَكَ كَلَذِرِيْعَبَ لِيَكُ دَادَرَنَ وَأَنْ لَحَّ طَفْحَنَ وَأَنْ لَهَّ رِيْمَنَ وَأَنْ لَيَلِ تُدْرُ أَنْ تَعْاصَبْ

65. Юкларини очган пайтда, сармояларининг ўзларига қайтарилиганини билдилар. «Эй отамиз, яна нима истаймиз? Мана, сармояларимиз ўзимизга қайтарилибди. Яна аҳлимизга зод келтирурмиз, укамизни муҳофаза қилиб, бир тую зиёда (юк) ўлчови оламиз. Бу озгина ўлчовдир», дедилар.

Улар юкларини очиб, сармояларинининг ўзларига қайтарилиганини кўрганларида, Юсуф алайҳиссалом кутган ҳолат юзага келди. Мисрга кичик ўғилни юборишга кўнмай турган оталарини кўндириш учун қайтиб келган сармояларини рўкач қила бошладилар:

«Юкларини очган пайтда, сармояларининг ўзларига қайтарилиганини билдилар. Эй отамиз, яна нима истаймиз? Мана, сармояларимиз ўзимизга қайтарилибди».

Бундан бошқа яна нима керак ўзи? Ҳар биримизга озиқ-овқатни тўла ўлчаб берган бўлса, яна сармояларимизни ҳам олмасдан, қайтариб солиб қўйган бўлса. Сен эса, укамизни бизга қўшиб беришга кўнмай ўтирибсан. Агар қўшиб берсанг, биз Мисрга бориб:

«Яна аҳлимизга зод келтирурмиз».

Зоддан мурод, озиқ-овқатдир.

«укамизни муҳофаза қилиб, бир түя зиёда (юк) ўлчови оламиз».

Яъни, қўрқмай укамизни бизга қўшиб юборавер, биз, албатта, укамизни муҳофаза қиласиз ва уни олиб борганимиз учун аввалгидан бир түя зиёда озиқ-овқатга эга бўламиз,

«Бу озгина ўлчовдир», дедилар».

Яъни, яна бир түя озиқ-овқатни ўлчаб бериш Мисрдаги саҳий зот учун ҳеч нарса эмас, озгина ўлчов, холос.

Уларнинг бу гапларидан Юсуф алайҳиссаломнинг озиқ-овқат танқис чоғларида тежамкорлик сиёсати юргазганликлари кўриниб турибди. Ўзга юртлардан келганларга хоҳлаганларича эмас, балки фақат бир түяга юк бўладиган миқдордагина озиқ-овқат сотар эканлар.

Ушбу ҳужжатлар ва ёлворишлар қархисида Яъқуб алайҳиссалом ҳам юмшадилар. Ўғилларига қараб:

طَّالْعُيْ نَأْلِ وَبِ يَنَنُوتْ أَتَلَ لَلْأَنْمَاقْ وَمَيْنُوتْ قُوتْ تَحْ مُكَعَّمُ لَسْرُأْنَلَ لَأَقْ
لَيْكَوْلُوقَنْ آمَلَعْ لَلْأَقْمُهَقْ وَمُهَوْتَ آمَلَفْ مُكَبْ

66. У: «Токи менга, албатта, ҳузуримга қайта келтиришингиз ҳақида Аллоҳдан васийқа бермагунингизча, уни зинҳор сиз ила юбормасман. Магар (ҳалокатга) ўралиб қолсангиз, бошқа гап», деди. Унга васийқаларини берганларида, у: «Айтган гапларимизга Аллоҳ вакилдир», деди.

Юсуф алайҳиссаломни акаларига ишониб топшириб, панд еган Яъқуб алайҳиссалом бу сафар ишни пухтароқ қилдилар. Кичик ўғилни акаларига қўшиб, Мисрга юборишдан олдин уларга оғир шарт қўйдилар.

«У: «Токи менга, албатта, ҳузуримга қайта келтиришингиз ҳақида Аллоҳдан васийқа бермагунингизча, уни зинҳор сиз ила юбормасман».

Уларга Яъқуб алайҳиссалом укаларини қайтариб олиб келишга ваъда бериб, Аллоҳ номига қасам ичмасалар, уни зинҳор қўшиб юбормасликларини таъкидладилар. Шу билан бирга, ҳамма нарсани тушунган, англаб етган инсон сифатида:

«Магар (ҳалокатга) ўралиб қолсангиз, бошқа гап», дедилар.

Яъни, ундаи ҳолатда маъзурсизлар.

Демак, ўғиллар, агар ҳалокатга учраб ноилож қолмасак, албатта, укамизни соғ-саломат қайтариб олиб келамиз, деб Аллоҳнинг номи ила қасам ичишлари керак эди. Улар укаларини муҳофаза қилиш учун қўлларидан келадиган барча чорани кўришга қасам ичишлари керак эди. Ўғиллар бу шартни бажардилар. Улар:

«Унга васийқаларини берганларида, у: «Айтган гапларимизга Аллоҳ вакилдир», деди».

Бу билан Яъқуб алайхиссалом орадаги ваъданинг аҳамиятини яна бир бортаъкидлаб қўйдилар. Сўнгра, ўғилларига баъзи насиҳатлар қилдилар.

نَمْ مُكْنَعٌ يَنْعُمُ أَمَّا وَقْرَفَتْ مِبْأَوْبَأْ نَمْ اُولُخْدَأْوِدَحْأَوْبَأْ بَأْ نَمْ اُولُخْدَتْ إِلَيْلَاقَ وَ
نُولُكَوَتْمَلْأِلَكَوَتْيَلَفَهِيَلَعَوْتْلَكَوَتْهِيَلَعَهَلَلْإِلَمْكُحَلْأِنْلَءِيَشْ نَمْهَلَلَا

67. У: «Эй ўғилларим, битта эшикдан кирманглар, турли эшиклардан кириңглар. Мен сизлардан Аллоҳнинг ҳеч нарсасини қайтара олмайман. Ҳукм қилиш фақат Аллоҳнинг Ўзига хосдир. Үнгагина таваккал қилдим. Таваккал қилгувчилар фақат Үнгагина таваккал қилсинлар», деди.

Яңқуб алайхиссалом ўғиллариға манзилга етғанларида шаҳарға бир эшикдан әмас, бўлиниб, турли эшиклардан киришларини насиҳат қилдилар.

«У: «Эй ўғилларим, битта эшикдан кирманглар, турли эшиклардан киринглар», деди.

У зот Аллоҳнинг белгилаган тақдирини ўзгартириб бўлмаслигини яхши билар эдилар. Шунинг учун ҳам сўzlари давомида:

«Мен сизлардан Аллохнинг ҳеч нарсасини қайтара олмайман», дедилар.

Яъни, Аллоҳ сизларга тақдир қилған бирор нарсаны ўзгартыра олмайман, демоқдалар. Сүнгра умумий қоидани эслатиб:

«Хукм қилиш фақат Аллоҳнинг Ўзига хосдир», дедилар.

Яъни, бу дунёдаги ҳамма ишлар фақат Аллоҳнинг ҳукми ила бўлади. Бошқанинг ҳукми билан эмас. Шунинг учун ҳам мен фақат:

«Үнгагина таваккал қилдим».

Унгагина суюндим, Ундан ўзгага суюнмадим.

«Таваккал қилгувчилар фақат Унгагина таваккал қилсингилар».

Яъқуб алайҳиссалом шунча нарсани билиб туриб, яна ўғилларига бир эшикдан эмас, турли эшиклардан киринглар, дейишларининг сабаби келаси оятда баён қилинади:

يَفَّوَّجِحُ الْأَيَّشُ نَمَّلِلُ اِنْمَ مُهَنَّعَ يَنْغُيَ نَاكَ اَمْ مُهُوبَ اَمْهَرَمَ اَثْيَحُ نَمَ اُولَهَدَامَلَ وَ نَوْمَلَعَيَ الْسَّانَلَارَتَكَ نَكَلَ وَ هَانَمَلَعَ اَمَلِلَمَلَعَ وَ دَلُهَنَ اوَاهَاصَقَ بُوقَعَيَ سَفَنَ

68. Оталари амр этган томондан кирдилар. Зотан, бу улардан Аллоҳнинг ҳеч бир нарсасини қайтара олмас эди. Магар Яъқубнинг кўнглидаги эҳтиёж бўлиб, уни қондирди, холос. Албатта, у Биз таълим берганимиз туфайли билим соҳиби эди. Лекин кўпчилик одамлар билмаслар.

Яъни, ўғиллар кўзлаган манзилга етиб борганларида оталари насиҳатига амал қилиб, ҳаммалари бир эшикдан эмас, турли-турли эшиклардан

кирдилар.

«Оталари амр этган томондан кирдилар».

Лекин уларнинг бу амали:

«Зотан, бу улардан Аллоҳнинг ҳеч бир нарсасини қайтара олмас эди».

Яъни, Аллоҳ тақдир қилган нарса бир эшикдан кирсалар ҳам, турли эшикдан кирсалар ҳам, албатта, бўларди. Буни Яъқуб алайҳиссаломнинг ўзлари ҳам яхши билардилар. Аммо шунга қарамай, ўғилларига турли эшиклардан киришни насиҳат қилишлари,

«Яъқубнинг кўнглидаги эҳтиёж бўлиб, уни қондирди, холос».

Яъни, кўнглига бир айтиб қўйиш тушиб, айтиб қўйди, холос. Бу ерда бошқа ҳеч қандай сир-асрор йўқ. Гапни кўпайтиришнинг ҳам ҳожати йўқ. Бу ҳақиқатларни Яъқуб алайҳиссаломнинг ўзи жуда яхши билади.

«Албатта, у Биз таълим берганимиз туфайли билим соҳиби эди».

У Бизнинг Пайғамбаримиз эди. Биз унга шунга ўхшаш нарсаларни яхшилаб ўргатганимиз. У буларни яхши биларди.

«Лекин кўпчилик одамлар билмаслар».

Шунинг учун турли гапларни кўпайтириб юрадилар.

Шаҳарга кирган оға-инилар:

أُونَّاَكْ أَمْبُسْ سَيْتْ بَتْ الْفَكُوحُ أَنَّا يَنِيلُ أَقْهَرَهُ وَأَفْسُوْيِيَّ لَعْلَهُ دَمَلَ وَ نُولَمَعَيِّ

69. Юсуфнинг олдига кирганларида, у инисини ўзига яқин жойлаштириди ва: «Мен акангман, улар қилган нарсалардан хафа бўлма», деди.

Улар Юсуф алайҳиссаломнинг ҳузурларига кирган вақтларида, у зот меҳмонларни яна яхши кутиб олдилар, иззат қилдилар. Кичик укаларини ёнларига олиб, бошқаларига билдирмай,

«Мен акангман», деб ўзларини танитдилар. Акалари олдин қилган ишлардан хафа бўлмаслигини айтиб:

«Улар қилган нарсалардан хафа бўлма», деди».

Сўнгра вақти соати келиб, меҳмонлар ўз юртларига қайтиб кетадиган бўлиб,

مُكْنِنٌ رِيْغْلَا أَهْتَيَّ أَنْدُمَنْ دَمْثِيَّ حَلْحَرِيَّ مَوْزَاهَجَ بَمْزَهَجَ لَفَنْ وُقْرَاسَلَ

70. Уларнинг жиҳозларини ҳозирлаган пайтда, инисининг юкига бир сув идишни солиб қўйди. Сўнгра жарчи: «Эй карвондагилар, сизлар ўғридирсизлар», деб жар солди.

Яъни, Юсуф алайҳиссалом оға-иниларининг жиҳозларини ҳозирлаётган

ходимларига айтиб, кичик укасининг юкига бир сув идиш қўштириб қўйдилар. Улар жўнаб кетганларидан сўнг, орқаларидан бир одам юбориб, уларни ўғриликда айблади.

«Сўнgra жарчи: «Эй карвондагилар, сизлар ўғридирсизлар», деб жар солди».

Бўлиб ўтган сирдан бехабар кетаётган карвон ортидан жарчи бақириб жар солди. Уларни ўғриликда айблади. Кервондагилар бу гапдан таажжубда қолдилар ва:

نُوْدِقْفَتْ آذَامْ ھِلْعَ اُولَبْ قَأْوَ اُولَاقْ

71. Улар (ортларидан келганларга) қараб: «Нима йўқотдингиз?» дедилар.

Демак, карвон ортидан фақат овоз чиқариб жар солган киши эмас, бошқалар ҳам борган экан. Оға-инилар уларга қараб туриб:

«Нима йўқотдингиз?» дедилар».

Уларнинг бу гапи ўғрилик қилмаганларига ишончлари комиллигини билдириб туриди. Ўзларига ўғрилик айби қўйилаётган бўлса ҳам, «Нима йўқотдингиз?» дейишмоқда. Яъни, бир нарсани йўқотиб қўйиб, бизни ўғри қилмоқчимисизлар, демоқчи бўлишди.

مِيَعَزِّ وَبَ آنَّا وَرِيَعَ بُلْمَحَ وَبَ عَاجَ نَمَلَ وَكَلْمَلَ عَوْصُ دَقْفَنَ اُولَاقْ

72. Улар: «Подшоҳнинг идишини йўқотдик. уни келтирган кишига бир туя юк. Мен унга кафилман», деди.

Яъни, хизматкорлардан бири ҳамманинг номидан юқоридаги гапларни айтди. Лекин карвондагилар ўзларининг айбсиз эканликларига ишончлари комил эди. Шунинг учун бу гапга жавоб ўлароқ:

نِيَقْرَاسْ آنُكْ آمَوْضَرَالَا يِفَ دَسْفُنْ لَآنْجَ مُثْمَلْ لَلَّاتَ اُولَاقْ

73. Улар: «Аллоҳга қасамки, ўзингиз биласиз, биз ер юзида фасод учун келган эмасмиз, биз ўғрилар бўлган эмасмиз», дедилар.

Улар қасам ичдилар ва шу билан бирга ходимларга ўзларининг ким эканликларини улар ҳам билишларини эслатдилар.

Яъни, келиб-кетиб, ўзаро муомала давомида ҳукмдорлар ҳам, ходимлар ҳам оға-иниларнинг аслзода, Пайғамбарзода, ҳалол-пок киши эканликларини билган эдилар.

Ака-укалар ўзларига қўйилаётган айбга қарши ўша сифатларни ходимларнинг ёдларига солдилар.

Бу билан гўё:

«Биз ўғрилар бўлган эмасмиз», дедилар».

Яъни, биз ҳеч қачон ўғрилик қилган эмасмиз, бу амал бизга ёт, дедилар.

نِيْبَذَاكْمُتُنْكُنْهُؤَاجْأَمَفْأُولَاقْ

74. Улар: «Агар ёлғончи бўлиб чиқсангиз, жазоси нима?» дедилар.

Яъни, агар биз ўғри бўлган эмасмиз, деган гапингиз ёлғон чиқиб, ўғрилигингиз исбот бўлиб қолса, унинг жазоси нима бўлади, дедилар.

نِيْمَلْأَطْلَا يِرْجَنْكَلْدَكْهُؤَاجْوَهَفْوَلْحَرِيْفَدْجُونَمُهُؤَاجْأَمَفْأُولَاقْ

75. Улар: «Унинг жазоси, кимнинг юкида топилса, ўшадир. Бас, унинг жазоси ўшадир. Золимни шундай жазолаймиз», дедилар.

Яъни, бизнинг қонун-қоидамиз бўйича, ўғирланган нарса кимнинг юкидан чиқса, ўша одам жазоланади, дедилар. Шу билан икки томон йўқолган сув идиш кимнинг юкидан чиқса, ўшани жазолашга келишиб олдилар. Сўнгра юкларни тафтиш қилиш бошланди. Ушбу ҳодиса ва тортишувлар Юсуф алайҳиссалом хузурларида бўлаётган эди.

أَمَّفْسُوْيِلْ أَنْدَكْكَلْدَكْهِيْحَلْءَاعْوَنْمَهَجَحْتَسْأَمُثْهِيْحَلْءَاعْوَلْبَقْمَهَتَيْعَوْأَبْأَدَبَفْ
لُكْقَقْوَفْوُءَاشَنْنَمِتْأَجَرَدْعَفَرَنْهُلْأَيْنِيْدِيْفُهَأَدْخُأَيْلَنْأَكْ
مِيْلَعْمُلْعِيْذ

76. У инисининг юкидан олдин уларнинг юкидан (тафтиш) бошлади.

Сўнгра у(сув идиш)ни унинг юкидан чиқариб олди. Шундай қилиб, Юсуф фойдасига ҳийла қилдик. У подшоҳнинг дини бўйича инисини олиб қола олмас эди. Магар Аллоҳ хоҳласагина, бўлиши мумкин эди. Кимни хоҳласак, ўшанинг даражасини кўтарамиз. Ҳар бир илм эгаси устидан билувчи бор.

Яъни, Юсуф алайҳиссалом ходимларига аввал оға-иниларининг юкларини тафтиш қилишни буюрдилар.

«У инисининг юкидан олдин уларнинг юкидан (тафтиш) бошлади».

Чунки биринчи бўлиб, кичик уканинг юклари тафтиш қилинсаю дарҳол йўқолган сув идишни топиб олинса, оға-инилари гумон қилиб қолишлари мумкин.

«Сўнгра у(сув идиш)ни унинг юкидан чиқариб олди».

Навбат келиб, кичик уканинг юклари тафтиш қилинган эди, сув идиш ўша ердан чиқди.

«Шундай қилиб, Юсуф фойдасига ҳийла қилдик».

Яъни, тадбир қилдик. Агар шундай қилмасак:

«У подшоҳнинг дини бўйича, инисини олиб қола олмас эди».

Яъни, Миср подшоҳининг қонуни бўйича, ўғрига бошқа жазо берилар эди, уни олиб қолиш мумкин эмас эди. Шунинг учун оға-иниларнинг ўзларини эътироф қилдириб, Яъқуб алайҳиссалом дини ҳукми бўйича амал қилишга-ўғрини олиб қолишга йўл очилди.

Бу ерда ўғрини жазолаш ҳукмини подшоҳнинг дини дейилмоқда. Демак, дин фақат эътиқод ва баъзи ибодатларни адо этишдангина эмас, балки инсон ҳаётининг ҳамма томонини қамраб оловчи ҳукмлардан ҳам иборат экан.

«Магар Аллоҳ хоҳласагина, бўлиши мумкин эди».

Шунга ўхшаш бирор тадбир билан олиб қолинар эди.

«Кимни хоҳласак, ўшанинг даражасини кўтарамиз».

Хоҳлаган эдик, Юсуфнинг даражасини кўтардик.

«Ҳар бир илм эгаси устидан билгувчи бор».

Ҳамма нарсани биламиз, деб юрганларнинг устидан ҳам билгувчи бор. Бу дунёдаги билгувчилик Аллоҳ таолога бориб тақалади. У ҳамма билгувчилар устидан билгувчидир.

Кичик укаларининг юкидан сув идишнинг чиққанини кўриб, акалар даҳшатга тушдилар.

أَوْدُبْيٰ مَلَوْسْفَنِ يَفْسُوْيِ آهَرَسْ أَفْلَبَقْ نَمْهَلْ خَأْقَرَسْ دَقَفْ قَرْسَيْ نِإِ أَوْلَأَقْ
نُوْفِصَتْ آمْبُ مَلْعَأْهَلَلْ آوَانَآكَمْ رَشْ مُتْنَأْلَأَقْ مُهَلْ

77. Улар: «Агар бу ўғирлаган бўлса, бундан олдин унинг акаси ҳам ўғирлаган эди», дедилар. Юсуф буни кўнглига тугиб қўйди, уларга ошкор қилмади. У: «Ўзингиз ёмонроқ турумдасиз. Аллоҳ сиз васф қилаётган нарсани яхши билгувчи зотдир», деди.

Улар ўзларини оқлаш учун навбатдаги ёлғонни гапирдилар. Аввал Юсуф ҳақида оталарига ёлғон тўқиб келган эдилар. Энди Юсуф алайҳиссаломнинг ўзларига у киши ва укалари ҳақида ёлғон тўқимоқдалар.

«Улар: «Агар бу ўғирлаган бўлса, бундан олдин унинг акаси ҳам ўғирлаган эди», дедилар».

Улар, кичик ўгай ука ўғрилик қилган бўлса, бу ажабланарли эмас, унинг туғишиган акаси ҳам олдин ўғрилик қилган эди, бу иш уларниг табиатида бор ўзи, дейишмоқчи. Шу билан ўзларини оқлашмоқчи. Аммо:

«Юсуф буни кўнглига тугиб қўйди, уларга ошкор қилмади».

Уларнинг бу ёлғонларини Юсуф алайҳиссалом кўнгилга тугиб қўйдилар.

Уларнинг ёлғон гапираётганларини ошкор қилмадилар. Уларга,

«У, «Ўзингиз ёмонроқ турумдасиз. Аллоҳ сиз васф қилаётган нарсани яхши билгувчи зотдир», деди.

Яъни, сиз буни айбламоқдасиз, аммо аслида үзингиз бундан кўра ёмонроқ ҳолдасиз. Ёлғон гапириб, бирорни ёмонотлик қилмоқдасиз. Ҳолбуки, Аллоҳ сиз васф қилаётган ишларни жуда яхши билади. Ким ўғрию ким тўғрилигини, ким яхшию ким ёмонлигини Ўзи яхши билади.

Бу гапдан сүнг улар бир оз ўзларига келдилар. Оталарига Аллоҳнинг номи билан қасам ичиб, берган ваъдалари ёдларига келди.

نِمَّكَارَنْ ۖ نِنْ ۖ نَاكَمْ ۖ آنَدَحْ ۖ دُخَفْ ۖ اريِبَكْ ۖ اَخِيَشْ ۖ اَبْ ۖ هَلْ ۖ نِإِرِيَعْ لَا ۖ آهْيَأ ۖ اُولَاق
نِي سُخْمَلَا

78. Улар: «Эй Азиз, бунинг катта ёшли чол отаси бор. Бас, биримизни унинг ўрнига ол. Биз сени яхшилик қилувчилардан эканлигингни кўрмоқдамиз», дедилар.

Боланинг қари отаси борлигини айтиб, Азизнинг раҳмини келтиришмоқчи бўлишди. Унинг ўрнига хоҳлаган бошқа биттасини олиб қолишни таклиф қилишди. Ортидан ундан доимо яхшилик кўриб келаётганларини эслаб, мақтаб ҳам қўйишиди.

Уларнинг бу таклифларига жавобан:

نُوْمَلْ أَطْلَلْ إِذَا مَنْ هَدْنَعْ أَنْ دَجْ وَ نَمْ أَلْ إِدْحَأْنْ نَأْهَلْ لَدَاعَمْ لَأَقْ

79. У: «Нарсамизни ҳузуридан топган одамдан бошқани олиб қолишимиздан Аллоҳ сақласин. Акс ҳолда, албатта, золимлардан бўлиб қоламиз», деди.

Бошқа ўринларда бўлгани каби, бу сафар ҳам Юсуф алайҳиссалом нозик ибораларни ишлатиб, ҳеч кимнинг ҳаққига ножӯя гап айтмадилар. «Ўғрининг» ё «айбдорнинг ўрнига» демасдан, «нарсамизни ҳузуридан топган одамдан бошқани олиб қолишимиздан Аллоҳ сақласин», дея марҳамат қилдилар. Чунки ҳақиқатда ука ўғри ҳам, айбдор ҳам эмас эди. Юсуф алайҳиссалом шунчалик эътибор билан гапирдиларки, бирорта ҳам ҳақиқатдан узоқ сўз чиқмади.

دَحْ أَدْقَ مُكَابَّاً نَأْ أُومَلْعَتْ مَلْأَمْهُرِي بَكَلْأَقَّا يَجَنْ اُوصَلَخَّهُنَمْ اُوسَيَّتْسَا آمَلَفْ
يَتْحَصْرَأَلَحَرْبَأَنَلَفَفُسُوْيِي فَسُوْيِي يَفْ مُتَطَرْفَ اَمَلْبَقَّنَمَوَّلَلَأَنَمَّا قَثَّوْمَمُكَيَّلَعْ
نَيِّمَكَأَخْلَأَرْيَخَ وَهُوَيَلُّلَلَأَمُكَحَّيَّوَا يَبَأَيَلَنَدَأَيَ

80. Ундан умидни узган өткөлдөрде, четта чиқиб, хүфёна маслаҳат қилдилар. Катталари: «Отанғиз сиздан Аллоҳ номи билан васийқа олганини ва бундан олдин Юсуф ҳақида қылған айбингизни билмайсизларми?! Мен токи отам менга изн бермагунча ёки Аллоҳ ҳукм чиқармاغунча бу ердан қимирламасман. У ҳукм

чиқарувчиларнинг энг яхшисиdir.

ڦاڻُك آمَو آنْمَلَع آمَب ڦاڻِانْدَهَش آمَوَقَرَسَكَنْبَآٽِنِ آنَابَآٽِي اُولُوقَفْمُكَيَبَآٽِلِ اُوعَجَرَا
ـ نِي ظَفَاح بْيَغْلَل

81. Отангиз олдига қайтинглар, бас, унга:«Эй отамиз, ҳақиқатда үғлинг үғрилик қилди. Биз фақат үзимиз билган нарсага гувоҳлик бердик, холос. Биз ғайбни билувчи эмас эдик.

ـ نُوقَدَاصَل ڦاڻِإٽِأَهِيَف ڦاڻِلَبْقَأِيَتَّلِرِيَغْلَأَوَأَهِيَف ڦاڻُكِيَتَّلِةِيَرِقْلِلِأَسَأَو

82. Биз бўлган шаҳардан сўра ва у ерда биз учраган карвондан сўра, биз, албатта, ростгўйларданмиз, денглар», деди.

Оға-иниларнинг каттаси бўлиб ўтган воқеадан кейин масъулиятни ҳис этди. Отаси олдига қайтиб боришга журъат қила олмади. Ака-укалар хуфёна маслаҳатлашиб олишгач, у четга чиқиб, инилариға:

«Отангиз сиздан Аллоҳ номи билан васийқа олганини ва бундан олдин Юсуф ҳақида қилган айбингизни билмайсизларми?!», деди.

Яъни, бу иш биринчиси эмас, аввал ҳам Юсуфни олиб чиқиб кетиб, унингсиз қайтган эдигиз. Энди эса, отамизга Аллоҳ номи билан қасам ичиб, ваъда берганимизга қарамай, яна унинг укасини ҳам йўқотдик.

«Мен токи, отам менга изн бермагунча ёки Аллоҳ ҳукм чиқармагунча бу ердан қимиirlамасман».

Яъни, отам айбимни кечиб, ҳузурига боришимга рухсат бермагунча ёки Аллоҳ таолонинг Ўзи бу ҳақда бирор ҳукм чиқармагунча Мисрдан ҳеч қаерга қимиirlамайман. Отамга ваъда берган эдик. У рози бўлиб, ўзи рухсат берса ё Аллоҳ бир ҳукм чиқарса, юртимизга қайтишим мумкин. Ахир, Аллоҳнинг ҳукмини бажармай иложим йўқ, Чунки:

«У ҳукм чиқарувчиларнинг энг яхшисиdir».

Сизлар, эй укаларим, юртимизга қайтиб боринглар ва отамизга бўлиб ўтган воқеани айтиб беринглар, деб оятда келган гапларни ўргатди. Укалари бориб унинг ўргатганларини оталарига айтдилар. Шунда:

ـ مُهْب يَنَيِتْأَيْ نَأْهُلَلِا سَعْلِيَمَجْرُبَصَفَأَرْمَأْمُكْسُفَنَأْمُكَلْتَلَّوَسَلَبَلَّاق

83. У: «Йўқ, сизга ҳавои нафсингиз бир ишни яхши кўрсатмиш. Бас, чиройли сабр (қиласман). Шоядки Аллоҳ уларнинг ҳаммасини ҳузуримга жамлаб келтирса. Албатта, Унинг Ўзи билгувчи ва ҳикматли зотдир», деди.

Яъқуб алайҳиссалом худди шу гапни Юсуф алайҳиссаломни йўқотган

кунларида ҳам айтган эдилар. Энди йиллар ўтиб, кичик ўғлини йўқотган куни ҳам шу гапни такрорладилар, кетидан Аллоҳ таолонинг марҳаматидан умид узмаганларини билдириб қўйдилар.

«Шоядки Аллоҳ уларнинг ҳаммасини ҳузуримга жамлаб келтирса».

Ҳам Юсуфни, ҳам укасини ва катта ўғлини, ҳаммасини бирга қайтарса.

«Албатта, Унинг Ўзи билувчи ва ҳикматли зотдир».

Ҳамма ишни билиб ва ҳикмат-ла қиласди. Юсуф ва унинг укасининг йўқолишида ҳам Аллоҳнинг бир ҳикмати бордир.

مُطْلَكَ وَهَفْنُرْ حُلَّا نِمْهَانْ يَعْصَيْبَأَوَسُوْيِ لَعَقْلَوَتَ وَ

84. Ва улардан юз ўгириди ҳамда: «Оҳ, Юсуф!» деб кўзларига оқ тушди. Бас, у дардини ютувчидир.

Яъқуб алайҳиссалом чиройли сабр қилдилар, мусибат сабабчилари бўлмиш ўғилларига осилмадилар. Улардан юз ўгириб, ғам-қайғуга тушдилар. Дарду аламни иchlарига ютдилар. Бу ишлар ўз таъсирини кўрсатди. У кишининг кўзларига оқ тушиб, кўрмайдиган бўлиб қолдилар.

Рашкчи фарзандлар эса, шу ерда ҳам ҳиқду ҳасадларини яшира олмадилар. Оталарининг Юсуф ва кичик укаси учун фироқ дардида ёнаётганларини кўра олмай,

ـ نِيْلَأَلَّا نِمَنْوَكَتْ وَأَضَرَحَ نُوكَتْ ىَتَحَفُسُوْيِ رُكْدَتْمُأَتْفَتَهَلَّاتْ أَوْلَاقْ

85. Улар: «Аллоҳга қасамки, токи мадордан кетгунингча ёки ҳалок бўлувчилардан бўлгунингча, Юсуфи зикр қиласверасан», дедилар.

Яъни, йўқ бўлиб кетган Юсуфни эслайвериб, ҳолдан тоясан ёки бир йўла ҳалок бўласан, дейишди.

Уларнинг бу ҳасад тўла гапларига жавобан:

ـ نُوكَلْعَتْ الْمَلَلَأَنْمَلْعَأَوْلَلَإِلَيْنُزْحَ وَيَثَبُ وُكْشَأَمْنَلَّا

86. У: «Албатта, мен дарду ҳасратимдан фақат Аллоҳнинг Ўзига шикоят қилмоқдаман ва Аллоҳдан сиз билмаган нарсани билурман.

Яъни, Юсуф учун чекаётган ғам-ғуссамни сизга ҳам, бошқа бировга ҳам айтиётганим йўқ. Мен дарду ҳасратимни фақат Аллоҳнинг Ўзига айтиб ийғламоқдаман. Энг муҳими эса, менга Аллоҳнинг Пайғамбари ўлароқ, ундан сиз билмайдиган нарсаларнинг хабари келиб туради.

ـ الْمَنْإَلَلَإِلَحْوَرْ نِمَ اُوسَيَّيَتْ الْوَهَيَّأَوَسُوْيِ نِمَ اُوسَسَحَتَفْ اُبَهَذَا يَنَبَأِيْ
ـ نُورْفَأَكَلَأَمْوَقَلَأَلَإِلَحْوَرْ نِمُسَيَّيَ

87. Эй ўғилларим, боринглар, Юсуфни ва унинг укасини яхшилаб изланглар, Аллоҳнинг раҳматидан ноумид бўлманглар. Ҳақиқатда Аллоҳнинг раҳматидан фақат коғир қавмларгина ноумид бўлурлар», деди.

Чунки коғирлар Аллоҳга ишонмайдилар, шунинг учун улар озгина мусибатдан ҳам дарров умидсиз ҳолга тушиб қоладилар. Мўмин киши эса, ғам-ғуссага кўмилиб қолган пайтида ҳам умидини узмайди. Чунки у ҳамма нарсага қудрати етадиган Аллоҳга ишонади ва ҳар лаҳзада Аллоҳ таоло уни ғам-ғуссадан қутқариб олишидан умид қилиб турди. Уни ҳеч нарса ноумид қила олмайди.

Оталаридан бу гапларни эшитган ўғиллар йўлга чиқдилар. Учинчи бор Мисрга келдилар. Учинчи бор Юсуф алайҳиссаломга учрадилар.

وَأَلْحَدَ مُرْسِلًا أَنَّهُ يَأْتِي أَوْ أَنَّ سَمْرَيْرَعْ لَا يَأْتِي أَوْ لَعْنَةً يَأْتِي لَعْنَةً وَرَصْلًا

88. Унинг ҳузурига киргандарида: «Эй Азиз, бизни ва аҳлимизни зарар тутди ва арзимаган сармоя келтирдик. Бас, бизга ўлчовни тўлиқ қилиб бер ва садақа ҳам бер. Аллоҳ, албатта, садақа қилувчиларни мукофотлайдир», дедилар.

Гапларидан кўриниб турибдики, уларнинг аҳволи оғир. Аввалгидек бор нарсаларини озиқ-овқатга алмаштиришга имконлари ҳам қолмаган. Олиб келган моллари жуда арзимас. У молларга яраша эмас, балки қўпроқ озиқ олсалар ҳам, эҳтиёжлари қонмайди. Садақага муҳтожлар. Аввалги гердайишларидан асар ҳам йўқ. Юсуф алайҳиссалом ўзларини танитиш вақти етганини англадилар ва акаларига қараб:

وَأَقْرَبَ مُرْسِلًا يَأْتِي لَعْنَةً وَفُسُوْيِّ بِمُرْسِلًا يَأْتِي لَعْنَةً

89. У: «Жоҳиллик пайтингизда Юсуфга ва унинг инисига нима қилганларингизни биласизларми?», деди.

Шунда акаларининг кўз-қулоқлари ялт этиб очилди. Кўзлари Азиз сиймосида Юсуфни кўрди, қулоқлари унинг овозини эшитди. Ва:

وَأَقْرَبَ مُرْسِلًا يَأْتِي لَعْنَةً وَفُسُوْيِّ بِمُرْسِلًا يَأْتِي لَعْنَةً وَرَصْلًا

90. Улар: «Э-э, ҳали сенн сенн Юсуфмисан?!» дедилар. У: «Мен Юсуфман, мана бу иним. Аллоҳ бизга марҳамат кўрсатди. Ҳақиқатда ким тақво ва сабр қилса, Аллоҳ, албатта, гўзал иш қилувчиларнинг ажрини зое қилмагай», деди.

Юсуфнинг акалари шошиб қолдилар. Чунки улар билан анчадан бери муомала қилаётган Миср бош вазири бир вақтлар ўзлари ҳасад орқасида қудуққа ташлаб юборган укалари Юсуф бўлиб чиқишини ҳеч кутмаган эдилар.

«Улар: «Э-э, ҳали сенү сенү Юсуфмисан?!» дедилар».

Улар күзларига ҳам, қулоқларига ҳам ишонмай, яна бир бор тасдиқлаб олмоқчи бўлдилар. Шунда Юсуф алайҳиссалом:

«Мен Юсуфман, мана бу иним. Аллоҳ бизга марҳамат күрсатди», дедилар.

Узоқ айрилиқдан сүнг бизни учраштири. Ҳолимизга раҳм қилди. Обрү-эътибор берди. Бунинг ажабланарлы жойи йўқ. Чунки:

«Хақиқатда, ким тақво ва сабр қилса, Аллоҳ, албатта, гўзал иш қилувчиларнинг ажрини зое қилмагай».

Биз ҳам құлымиздан келгүнча тақво ва сабр қилдик, оқибатда шу даражага әришдик, дедилар.

نـيـئـطـاـحـلـ آـنـكـ نـأـوـ آـنـيـلـعـ هـلـلـاـكـرـثـآـدـقـلـ هـلـلـاتـ اـوـلـاـقـ

91. Улар: «Аллоҳга қасамки, ҳақиқатда Аллоҳ сени биздан устун қилди. Биз эса, хатокорлардан бўлдик», дедилар.

Оғалар бор ҳақиқатни эътироф қилдилар. Ўзларининг хато қилганларини ҳам тан олдилар. Аллоҳ таоло уларнинг қасдларию қилмишларига қарамай, укаларини ҳар нарсада устун қилиб қўйганини ҳам эътироф этдилар.

Ана шу пайтда Юсуф алайхиссалом яна юксак одоб ва ахлоқ намунасини күрсатдилар.

نِي مَحَّارلِي مَحْرَأً وَهُوَ مُكَلٌ هَلْلَى رَفْعَيْ مَوَيْلٍ مُكَلَّعَ بَيْرَثَتْ إِلْلَاق

92. У: «Бугунги кунда сизларни айблаш йўқ. Сизларни Аллоҳ мағфират қилгай. У раҳм қилгувчиларнинг раҳмлироғидир», деди.

Үтган ишга саловот. Бугун сизни бирөв айбламоқчи эмас, уялтиromoқчи ҳам эмас. Гунохларни кечиравчى Аллоҳнинг Ўзи. У энг раҳмли зот.

نِيَعْمَجَ أَمُكْلَمَأْب يِنْوُتْأَوْ أَرِي صَبْتْأَي يِبْأَرْجَ وَيَلْعُهُوْقَلْأَفْ أَدَه يِصِي مَقْبَ اُوبَهْذَا

93. «Менинг мана бу кўйлагимни олиб бориб, отамнинг юзига ташлангиз, кўзи очилур. Сўнгра аҳлингиз ила жам бўлиб ҳузуримга келинглар».

Юсуф алайҳиссалом акалари ила гаплашиб ҳамма нарсадан, жумладан оталари Яъқуб алайҳиссаломнинг фарзанд фироғида йиғлаб кўзлари ожиз бўлиб қолганини ҳам билган эдилар. Шунинг учун акаларига ўзларининг

бир дона кўйлакларини бериб,
«Менинг мана бу кўйлагимни олиб бориб, отамнинг юзига ташлангиз, кўзи очилур», дедилар.

Юсуф алайҳисаломнинг бугапларидан ажабланишга ҳеч ҳожат йўқ. Аввало, Яъкуб алайҳиссалом ҳам, Юсуф алайҳиссалом ҳам Аллоҳнинг Пайғамбарлари, ораларида мўъжиза бўлиб, бир кўйлак сабабли дардга шифо этиши ғаройиб иш эмас. Иккинчидан, тажриба кўрсатадики, фарзанд доғида хасталикка чалинган мушфик ота-оналар фарзандларини кўрганларида ёки хабарларини эшитганларида Аллоҳ таолодан дарҳол уларга шифо етган.

Учинчидан, илмий баҳслар бу иш ҳақиқат эканини, кийимда қолган ҳид, ҳабиб инсоннинг дардига даво бўлишини тасдиқлади.

«Сүнгра аҳлингиз ила жам бўлиб ҳузуримга келинглар».

Яъни, отамнинг кўзлари очилгандан кейин ҳаммангиз аҳли аёлингиз билан биргалашиб менинг ҳузуримга, Мисрга келинглар, дедилар.

Акалар Юсуф алайҳиссаломнинг илтимосларини бажо қилишга киришдилар.

نَوْدَنْ فُتْ نَأَ الْوَلَفْ سُوِيَ حِرْ دِجَأَلِ يَنِ إِمْهُوبْ أَلْ أَقْ رِيْعَلِ تَلْصَفْ ۝ آمَلَ وَ

94. Карвон йўлга чиқсан вақтда оталари: «Мени ақлдан озган деманглар-у, албатта, мен Юсуфнинг хидини сезмоқдаман», деди.

Яъни, Юсуфнинг кўйлагини олган карvon йўлга чиқиб, Мисрдан жўнаб кетган вақтда Яъкуб алайхиссалом хузуридагиларга,

«Мени ақлдан озган деманглар-у, албатта, мен Юсуфнинг ҳидини сезмоқдаман», деди».

Юсуф алайҳиссаломнинг ҳиди Яъқуб алайҳиссаломга қандай етиб борганини Аллоҳнинг Ўзи билади.

Лекин у кишининг гапларига олдиларида турғанлар ишонмадилар.

مِيقُولٌ لِّكُلِّ الْأَصْنَافِ

95. Улар: «Аллоҳга қасамки, сен эски адашувингдасан», дедилар.

Яъни, йўқ бўлиб кетган Юсуфдан ҳали ҳам умидворсан-а, дедилар. Лекин иш бошқача бўлиб чиқди.

نَمْ لَعْأَ يِنْ إِمْ كَلْ لُقَأْ مَلْأَلْ أَقَأْ رِي صَبَّ دَتْ رَافَهْ جَوَى لَعْهَ قَلْأَرِي شَبْلَأْ إِعْجَنْ أَمَلَفْ
نَوْمَلْعَتْ الْأَمْهَلَلَا

96. Хушхабарчи келган чоғида у(кўйлак)ни унинг юзига ташлаганида, яна қўрадиган бўлди. У: «Сизларга мен Аллоҳдан

сизлар билмайдиган нарсаны биламан, демаганмидим?!», деди.

Ушбу ояти кариманинг сиёқидан карвондаги ўғиллардан олдин уларнинг хушхабарчиси Яъқуб алайҳиссаломнинг олдиларига етиб келган. Бирор кишини сен олдинроқ бориб отамизга хушхабарни етказ, бу кўйлакни бер, кўзлари очилса ажаб эрмас, деган бўлсалар керак.

«Хушхабарчи келган чоғида у(күйлак)ни унинг юзига ташлаганида, яна кўрадиган бўлди».

Ўғиллар юборган хушхабарчи келиб, Яъқуб алайҳиссаломнинг юзларига кўйлакни ташлаган эди. Юсуф алайҳиссаломнинг ҳидлари урган кўйлак баҳона Аллоҳнинг иродаси ила Яъқуб алайҳиссаломнинг кўзлари очилиб, қайтадан кўрадиган бўлдилар. Шунда олдиларида тургаларга:

«У: «Сизларга мен Аллоҳдан сизлар билмайдиган нарсани биламан, демаганмидим?!», деди».

Сиз бўлсангиз мени масхара қилиб кулдингиз. Сен эски адашувингдасан, дедингиз.

Шу ерга келгандың үйлардың үз хатоларини тұла тан олдилар.

نئي طاخ آنک آنا آن بوند انل رفعتسا آنابا اي اولاق

97. Улар: «Эй отамиз, гуноҳларимиз учун истиғфор айт. Албатта, биз хатокорлардан бўлган эканмиз». дедилар.

Яъни, эй отамиз, биз Аллоҳнинг ҳузурида гуноҳкор бўлибмиз. Сиз Аллоҳнинг Пайғамбарисиз, дуоси мақбул зотсиз. Энди Аллоҳга истиғфор айтиб, бизнинг гуноҳимизни кечишини тилаб беринг, дедилар.

Ўғилларининг бу сўровига жавобан:

مِيْحَرْلٌ رُّوْفَعْلٌ وَهُنَّ إِبْرُمْكَلٌ رُّفْعَتْسَأْ فَوَسَلَاقٌ

98. У: «Сизлар учун Роббимга сүнгра истиғфор айтаман. Албатта, Унинг Ўзи мағфират қилгувчи ва раҳмли Зотдир», деди.

Эътибор берадиган бўлсак, Яъқуб алайҳиссалом ўғилларининг, эй отамиз, гуноҳларимиз учун истиғфор айт, дейишлари ила дарҳол дуога қўл кўттармадилар, балки,

«У: «Сизлар үчүн Роббимга сұнгра истиғфор айтаман», деди.

Уламоларимиз, бу дуо яхши қабул бўладиган пайтда ҳаққингизга дуо қиласман, деганларидир, деб тушинтирганлар.

Шу билан бирга у киши ўғилларининг умидворлигини ошириш учун, «Албатта, Унинг Ўзи мағфират қилгувчи ва раҳмли Зотдир», деди».

Аллоҳ таоло Ўзининг мағфират қилувчилик сифати ила бандаларининг гуноҳларини кечиради. Аллоҳ таоло Ўзининг раҳимлилик сифати ила гуноҳкорларга ҳам раҳм кўрсатади, дедилар.

Шундан сўнг ҳаммалари Яъқуб алайҳиссалом бошчиликларида юртлари Канъондан Мисрга қараб йўлга тушдилар. Қуръони Карим уларнинг сафарлари ҳақида ҳеч нарса демайди. Балки сўзни улар Юсуф алайҳиссалом ҳузурларига киришлари саҳнасидан улаб кетади.

نَيْنِمَّاً لِلْأَعْشَنِ رَصِيمٌ اُولُّهُ دَلَّ أَقَوْهُ يَوْبَهُ يَلِإِ يَوْأَفُسُوْيِ يَلَعَ اُولَّهُ دَمَّالَف

99. Юсуф ҳузурига кирган чоғларида у отаси ва онасини ўзига яқинлаштириди ва: «Аллоҳнинг хоҳиши ила Мисрга омонликда киринглар!» деди.

Яъни, Юсуф алайхиссалом ота-онасини ўзига хос эҳтиром ва иззат ила қаршиладилар. Уларга алоҳида муомалада бўлдилар. Иззат-икромларини жойига қўйдилар. Ҳамда улар Миср ерида, ўзлари бош вазир бўлиб турган юртда омонликда эканликларини эълон қилдилар. Сўнгра:

ْدَقْ لَبْ قْ نَم يَأْيُورُلِي وَأَتْ أَذْهَتْ بَأْيِ لَأَقَوْ أَدْجُسْ لَلْ أَوْرَحْ وَشْرَعْ لَا لَلْعَهْ يَوْبَأْ عَفَرَوْ
نَأَدْعَبْ نَم وَدَبْلَأْ نَمْ مُكْبَءَأَجْ وَنْجَسْلَأْ نَم يَنْجَرْهَأْ ذَإِ يَبَنَسْحَأْ دَقْ وَأَقَحْ يَبَرَأَهَلَعْجَ
مُيَلَّعْلَأْ وَهُنَأْشَيْ أَمْلُ فَيَطَلْ يَبَرَّنَإِ يَتْوَخَنْيَبَ وَيَنْيَبُ نَأَطْيَيْشَلَأَعَزَنَ
مُيَكَّحْلَا

100. Ота-онасини тахтга кўтарди. Улар унга сажда қилиб ийқилдилар. У: «Эй отажон, бу аввал кўрган тушимнинг таъбиридир, Роббим уни ҳақقا айлантирди. Дарҳақиқат, У менга яхшилик қилди. Мени қамоқдан чиқарди. Шайтон мен билан акаларимнинг орасини бузгандан сўнг, сизларни биёбондан олиб келди. Албатта, Роббим нимани хоҳласа, ўшангага латифдир. Албатта, Унинг Ўзи билгувчи ва ҳикматли зотдир», деди.

Бу ояты каримада узок айрилиқдан сўнг дийдор топишиб, сўрашиб бўлганларидан кейинги ҳолатларнинг тасвири келтирилмоқда. Юсуф алайхиссалом:

«Ота-онасии тахтга күтарди».

Яъни, баланд ўриндиқقا ўтқазди. Ана шундан сўнг:

«Улар унга сажда қилиб йиқилдилар».

Бу ҳол қандай бўлганини Аллоҳнинг йози билади. Аммо қадимги тафсирчиларимиз бу ҳақда турли фикрлар айтганлар. Баъзилари, салом маъносида бошларини бир оз эгдилар, дерлар. Бошқалари, берилган бу неъмат учун Аллоҳга шукр саждаси қилдилар, дерлар. Яна бирлари, ўша вақтда катталарнинг оёғига йиқилиб сажда қилиш бор эди, лекин Ислом шариатида бекор қилинган, деган фикрни айтганлар.

Нима бўлса ҳам, ояти карима матнидан Юсуфалайхиссаломга сажда қилганлари аён. Уларнинг ўзига сажда қилганини кўрган Юсуф

алайхиссалом:

«Эй отажон, бу аввал кўрган тушимнинг таъбиридир, Роббим уни ҳақقا айлантириди», дедилар.

У кишининг сурунинг бошида зикр этилган тушларидаги ўн битта юлдуз-оға-инилари, қуёш билан ой-ота-оналари бўлиб чиқди. Аллоҳ таоло неча йиллардан сўнг бу тушни ҳақиқатга айлантириди.

Сўнгра Юсуф алайхиссалом ўзларига Аллоҳ томонидан берилган неъматларни эсладилар:

«Даҳақиқат, У менга яхшилик қилди. Мени қамоқдан чиқарди».

Аллоҳ таоло у кишига кўп яхшиликларни қилди. Жумладан, у кишини қамоқдан чиқариши ҳам ўша яхшиликларнинг бири бўлди. Яна энг катта яхшиликлардан бири:

«Шайтон мен билан акаларимнинг орасини бузгандан сўнг, сизларни биёбондан олиб келди».

Мана энди биргалашив, хурсанд бўлиб ўтирибмиз.

«Албатта, Роббим нимани хоҳласа, ўшанга латифдир».

Яъни, хоҳлаган нарсасини нозик услублар ила амалга оширгувчидир.

«Албатта, Унинг Ўзи билгувчи ва ҳикматли зотdir».

Ҳамма нарсани билиб ва ҳикмат ила амалга оширади.

Сўнгра Юсуф алайхиссалом мухлис банда ўлароқ, ўз Роббилари Аллоҳ таолога шукрлар айтиб, илтижо қилдилар.

ضْرَأْلَأْوَتْأَوْمَسْلِإِرْطَأْفِثِيَدَحَأْلَأْلِيَوْأَتْنِمِيَنَتْيَيَتْأَدَقَّبَرْ
نِيَحَلَّأْصَلَابِيَنْقَحَلَأْوَأَمْسُمِيَنْفَوَتْةَخَأْلَأْوَأَيْنَدَلَا يِفَّيَلَوَتْنَأْ

101. «Эй Роббим, ҳақиқатда менга мулк бердинг ва менга тушларнинг таъбирини ўргатдинг. Эй осмонлару ерни яратган зот! Сен дунёю охиратда менинг валиййимсан. Мени мусулмон ҳолимда вафот этдиргин ва солиҳларга қўшгин».

Ушбу оятда Юсуф алайхиссалом Аллоҳ таолога неъматларини бергани учун шукрлар айтиш билан бирга охиратнинг неъматини ҳам беришини сўрамоқдалар.

«Эй Роббим, ҳақиқатда менга мулк бердинг»

Мисрга бош вазир бўлдим. Ҳукмга, обрў-марtabага, молу мулкка эга қилдинг.

«ва менга тушларнинг таъбирини ўргатдинг».

Буниси илм неъмати эди.

«Эй осмонлару ерни яратган зот! Сен дунёю охиратда менинг валиййимсан».

Эгамсан-дўстимсан. Бу дунёда менга эгалик ва дўстлик қилиб, улкан

неъматларингни бердинг, энди охиратда ҳам эгалик ва дўстлик қилиб, менга неъматлар бергин.

«Мени мусулмон ҳолимда вафот этдиргин ва солиҳларга қўшгин».

Менинг асосий мақсадим шу. Чунки молу мулк, ҳукму мансаб ҳаммаси ўткинчи нарсалар. Боқийси эса, мусулмон бўлиб ўлиш ва охиратда аҳли солиҳларга қўшилишdir.

Шу билан Юсуф алайҳиссаломнинг қиссалари тамом бўлди. Энди бу қиссага таълиқотлар келади, Пайғамбаримиз Мұҳаммадга соллаллоҳу алайҳи васаллам хитоблар қилинади.

نُورُكَمَيْ مُهُومَ حُمَرَمَ اُعْمَجَ حَمَدَ لِكَلَّ نَمَاءَ بِعَلِيٍّ حُونَ كَلِيلَ كَمَّا مَوْلَى

102. Бу ғайб хабарлардан бўлиб, уни сенга ваҳий қилмоқдамиз.

Улар макр қилиб, ишлари ҳақида гап бириктирганларида олдиларида бўлмаган эдинг.

Яъни, ушбу сурада келтирилган қисса сен учун ғайбнинг иши эди. Сенинг ундан хабаринг йўқ эди. Биз:

«Уни сенга ваҳий қилмоқдамиз».

Бу қиссани сенга ваҳий орқали билдиromoқдамиз. Йўқса, у ҳақида ҳеч нарса билмас эдинг. Чунки:

«Улар макр қилиб, ишлари ҳақида гап бириктирганларида олдиларида бўлмаган эдинг».

Улар ҳасад қилиб, Юсуфни йўқотиш учун макр-ҳийла ишлатиб, маслаҳатлашиб, гапни бир жойга қўяётганларида бирга эмас эдингки, бу гаплардан хабардор бўлсанг.

Одамлар ибрат олиб, ўзларини ўнгласинлар, тўғри йўлга тушсинлар, деган мақсадда сенга бу қиссани ваҳий қилмоқдамиз. Дарҳақиқат, қадимда кечган ушбу қиссани сир-асрорларигача қолдирмай, сенек бехабар бир одамга билдиришимиздан одамлар таъсир олиб, иймонга чоғланишлари зарур.

Лекин:

نَيْنِمُؤْمَنْ لِأَرْثَ كَمَّا مَوْلَى سَانِلْ صَرَحْ وَلَوْ

103. Одамларнинг кўплари, гарчи сен жуда қизиқсанг ҳам, мўмин эмаслар.

Пайғамбаримиз соллаллоҳу алайҳи васаллам қавмларига яхшиликни раво кўрганларидан, уларнинг иймонга келишларини жуда қаттиқ истар эдилар. Шунга ҳаракат ҳам қилар эдилар. Аммо Аллоҳ таоло бу уриниш уларнинг иймонга келишларига сабаб бўла олмаслигини билдиromoқда. Аслида, мантиқан олиб қаралса, иймонга келишлари керакдек туюларди.

نَيْمَلْأَعْلُرْكَذَالِإِوْهُنْلِجَنْمُهَيَّلَعْمُلْسَاتْأَمَوْ

104. Сен улардан бунинг учун ажр ҳам сўрамайсан. У фақат оламлар учун эслатма, холос.

Яъни, сен Қуръон учун, ундаги хабарлар учун, уларни қавмингга етказганинг учун ҳақ сўрамайсанки, сендан юз ўгириб қочсалар.

«У фақат оламлар учун эслатма, холос».

Яъни, Қуръон бутун оламлар учун эслатмадир. Аммо одамларнинг кўплари эсламайдилар. Чунки:

نُوضْعُمْنُبْهُوْنَرْجَلَعْنُورْمَيْتَأَوْمَسْلَا يَفِيْنَمْنَيْأَكَوْ

105. Улар осмонлару ердаги қанчадан-қанча оят-белгилар қаршисидан юз ўгирган ҳолларида ўтадилар.

Яъни, уларга эътибор қилмайдилар. Улардан ибратланиб, ваъз-насиҳат олиб, иймонга келмайдилар. Инсон яшаб турган борлиқнинг ҳар бир қаричида Аллоҳнинг борлигига, бирлигига, қудратига, тадбирига, билувчилигига ва бошқа камоли сифатлариға далолат қилувчи оят-белгилар, далил-хужжатлар мавжуд. Лекин одамлар ўша ҳужжатларга, оят-белгиларга эътибор билан қарамайдилар. Шунинг учун ҳам иймонга келмайдилар.

نُوكْرُشُمْنُبْهُوْرْجَلَابْمُهُيْنَمْنَوْ

106. Кўплари эса, Аллоҳга мушрик бўлган ҳолларидагина иймон келтирадилар, холос.

Яъни, иймон келтирсалар ҳам, унга ширк келтирган ҳолларида иймон келтирадилар. Холис тавҳид ила иймон келтирмайдилар. Чунки холис тавҳид масаласи нозик масала, ширкнинг турлари эса, жуда ҳам кўп. Шунинг учун ҳам Ҳофиз Абу Яъло Маъқал Ибн Ясар розияллоҳу анҳудан ривоят қилган ҳадисда Пайғамбаримиз соллаллоҳу алайҳи васаллам: «Ширк сиздан чумолининг ўрмалашидан ҳам махфийроқдир», деганлар. Яъни, бу дегани-чумолининг ўрмалаганини сезмай қолганингиздек, ширкка дучор бўлганингизни ҳам сезмай қоласиз, деган маънодаги гап.

И мом Термизий Ибн Аббос розияллоҳу анҳудан ривоят қилган ҳадисда: «Ким Аллоҳдан ўзга ила қасам ичса, ширк келтирган бўлади», дейилади.

И мом Аҳмад ибн Ҳанбал Уқба ибн Омир розияллоҳу анҳудан ривоят қилган ҳадисда Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам: «Ким тумор тақса, батаҳқик, ширк келтирибди», дерлар.

И мом Аҳмад ибн Ҳанбал Ибн Лубайд розияллоҳу анҳудан ривоят қилганларки, Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам:

«Менинг сизлар учун энг хавф қиласынан нарсам махфий ширкдир», дедилар. Шунда саҳобалар:

«Эй Аллоҳнинг Расули, махфий ширк нимадир?» деб сўрадилар. У киши соллаллоҳу алайҳи васаллам:

«Риёдир. Қиёмат куни одамлар ўз амаллари билан келгандарда Аллоҳ таоло: «Дунёда риё қилғанларингиз ҳузурига боринглар. Назар солингларчи, улар олдида мүкофот бормикан?» дейди», дедилар.

Ушбу ва бошқа ҳадиси шарифлар ҳозир биз үрганаётган оятни тушунишимизга ёрдам беради.

Одамларнинг кўплари оят-белгилар ёнидан юз ўгириб ўтсалар, иймон келтирмасалар ёки ширк аралаш иймон келтирсалар, оқибатлари нима бўлади?

نَوْرٌ عَلَيْهِ الْمُهَمَّةُ وَتَعَبُّرٌ عَنْ مُهَمَّاتِهِ

107. Улар ўзларига Аллоҳдан қамраб олувчи азоб келишидан ёки сезмай турғанларида қиёмат ногаҳон келиб қолишидан омондамилар?!

Ўша коғир ва мушриклар шунинг учун бемалол юрибдиларми?! Ахир, ҳар дақиқада Аллоҳ томонидан уларни қамраб олиб, ҳалок қилиб юборувчи азоб келиб қолиши мумкин-ку?! Авваллари ҳам шундай бўлган. Ҳозирда ҳам ўрнак учун тез-тез, у ер-бу ерда бундай ҳалокатлар бўлиб турибди-ку?! Ёки бўлмаса, хоҳлаган пайтда қиёмат қойим бўлиши, бутун борлик ҳалок бўлиши мумкин-ку?! Бу ҳақда ўйлаб кўришмайдими?!

Аммо үлар нима қылсалар, қилаверсингилар:

آن آم و هـ لـ لـ آنـ حـ بـ سـ و يـ نـ عـ بـ تـ آنـ مـ و آنـ آـ ةـ رـ يـ صـ بـ يـ لـ عـ هـ لـ لـ آـ لـ إـ وـ عـ دـ آـ يـ لـ يـ بـ سـ وـ دـ هـ لـ قـ
ـ نـ يـ كـ رـ شـ مـ لـ آـ نـ

108. Сен: «Бу-менинг йўлимдир. Мен Аллоҳга билиб-ишенч ила чақираман ва менга эргашганлар ҳам. Аллоҳ покдир. Ва мен мушриклардан эмасман», деб айт.

Яъни, эй Пайғамбарим, сен халойикка шундай деб айт:

«Бу-менинг йўлимдир».

Бу Ислом-менинг йўлимдир. Ягона тўғри йўлдир. Унда қинғирлик йўқдир. Унда шак-шубха хам йўқдир.

«Мен Аллохга билиб-ишонч ила чакираман ва менга эргашганлар хам».

Яъни, биз йўлимизнинг тўғри эканини аниқ билиб, ишониб туриб чакирамиз. Бизга Аллоҳ таоло ҳидоят ва нур бергандир. Биз бу йўлдан ишонч ва билим ила юрамиз. Унга бошқадарни хам чакирамиз.

«Аллох покдир».

Биз доимо Аллоҳ таолони поклаб ёд этамиз, уни турли камчилик ва нуқсонлардан пок деб эътиқод қиласмиш.

«Ва мен мушриклардан эмасман».

Яъни, менда ширкнинг ҳеч бир кўриниши йўқдир. Бу ҳақиқатни ҳамма билиб қўйсин, таниб қўйсин.

Кейинги оятда хитоб яна Пайғамбар соллаллоҳу алайҳи васалламга қаратилади ва Пайғамбарлик, Аллоҳнинг ер юзидаги оят-белгилари ҳамда улардан ибрат олиш ҳақида сўз кетади:

يَفْ أُرْيَسَيْ مَلَفَأْ قَرْقِلَلَلَهْ نَمْ أَنْلَسْرَأْ مَوْ
وَقَّتْ نَيْدَلَلْ رِيَخَرَأْ دَلَوْ مَوْلَبَقَاعَنَأَكَفَيَكَ اُرْظَنَيَفَصَرَأْلَا
نَوْلَقَعَتَ الَّفَأْ

109. Биз сендан илгари ҳам фақат шаҳар аҳлидан эр кишиларга ваҳий юбориб, Пайғамбар этганмиз. Ер юзида юриб, ўзларидан олдингиларнинг оқибати нима бўлганига назар солмайдиларми? Албатта, охират диёри тақво қиласиганлар учун яхшироқдир. Ақл юритмайдиларми?!

Ушбу оятда Аллоҳ таоло Пайғамбаримиз Мұхаммад соллаллоҳу алайҳи васалламга тасалли бериб, кофир ва мушрикларнинг у кишини инкор этишларига эътибор қиласликка, аввалги Пайғамбарлар ҳам у зотга ўхшаган инсонлар бўлганига ишора этмоқда.

«Биз сендан илгари ҳам фақат шаҳар аҳлидан эр кишиларга ваҳий юбориб, Пайғамбар этганмиз».

Яъни, аввалги Пайғамбарларнинг ҳаммаси ҳам шаҳар аҳолисидан бўлган, сахровийлардан эмас. Чунки шаҳар аҳли тарбияли, муомалани яхши биладилар, даъват ишларини олиб боришда сабр-матонатли бўладилар, яна шунга ўхшаш зарурий сифатларга эгалар. Шунингдек, аввал ўтган Пайғамбарларнинг ҳаммаси ҳам эркак кишилар бўлганлар. Хотин киши ёки фаришталар эмас. Чунки аёл кишиларнинг табиий, жисмоний тузилишлари Пайғамбарликдек оғир вазифага мос эмас. Ва фаришталар ҳам одамларга Пайғамбар бўлишлари мақсадга мувофиқ эмас.

Бу ҳақда бошқа жойларда батафсил сўз юритилган.

Ўша мазкур кофир ва мушриклар:

«Ер юзида юриб, ўзларидан олдингиларнинг оқибати нима бўлганига назар солмайдиларми?!»

Чунки ўтганларнинг изига назар солиш, уларнинг ким бўлганликларию нима ҳолга тушганликлари ҳақида тафаккур қилиш ҳар қандай шаккокнинг ҳам қалбини ларзага келтиради. Дунёдан дабдаба ила ўтган не-не жаҳонгирлар, паҳлавонлар, олимлар, донишмандлар, бойлар ва

устамонларнинг ҳеч нарсага етишмай, тупроқقا қоришиб ётиши, қолдирган асарлари ҳаробага айланиб кетгани ҳар қандай тош қалбни ҳам эритиб юборади. Улар ибрат назари билан мазкур оят-белгиларни мулоҳаза қилиб кўрсалар:

«Албатта, охират диёри тақво қиласиганлар учун яхшироқдир», деган гапга ишонч ҳосил қилган бўладилар. Ахир:

«Ақл юритмайдиларми?!»

Ақл юритмасалар, бу ҳақиқатни тушуниб етмайдилар ва ҳалокатга учрайдилар. Ақл юритсалар, ўзларига яхши. Одатда, кофирлар ақл юритмайдилар. Мўминлар, ҳатто Пайғамбарлар ҳам кофирларнинг тазийкларига учрайди. Қийин аҳволларда қоладилар.

الَّوْءَاشَنْ نَمَ يَجْنَفَ أَنْرَصَنْ مُهَّنْ أَوْبُذْكَدْقَ مُهَّنْ أَوْنَظَوْلُسَرْلَ سَيْتْسَ إِذِي تَحْ
نِيمْرُجْمَلَ مَوْقَلَ نَعَ آنْسَأْبَدْرُي

110. Ҳаттоки Пайғамбарлар ноумид бўлиб, ўзларини ёлғончига чиқарилганлар, деб гумон қилиб қолганларида, уларга Бизнинг нусратимиз келади. Бас, Биз хоҳлаганларга нажот берилур. Жиноятчи қавмлардан Бизнинг азобимиз қайтарилилмас.

Ажиб ҳолат. Аллоҳ томонидан юборилган Пайғамбарларнинг иши даров юришиб кетмайди. Улар турли қийинчиликлар, машаққатлар, тўсиқларга дуч келадилар. Уларнинг йўлида куфр, жаҳолат, мунофиқлик, зулм тўсиқ бўлади. Пайғамбарлар ҳар қанча уринмасинлар, иш олға силжимайди. Кундан-кунга ёмонлашиб бораверади. Зулм ва туғён янада кучаяди. Пайғамбарлар бошлиқ оз сонли мўминларнинг ҳаётлари хавф остида қолади. Шу пайт:

«Ҳаттоки Пайғамбарлар ноумид бўлиб, ўзларини ёлғончига чиқарилганлар, деб гумон қилиб қолганларида, уларга Бизнинг нусратимиз келади».

Ҳа, Аллоҳнинг нусрати охирги лаҳзада, ҳеч умид қолмаганда келади. Чунки Аллоҳ таоло Пайғамбарлар ва мўмин бандалар иймон йўлида барча имкониятларни, ҳаракатларни ишга солишларини, Унинг розилигини топиш учун сидқидилдан динига хизмат қилишларини истайди. Ҳа, ишламай топилган неъматнинг, машаққатсиз эришган мақомнинг қадри бўлмайди. Гулга етиш учун тикан заҳрини тотиб кўриш керак. Пайғамбарамиз соллаллоҳу алайҳи васаллам: «Жаннат тиканлар билан ўралгандир», дерлар. Жаннатга кириш учун ўша тиканларнинг орасидан уларнинг заҳрини тотиб, баданлардан қонлар оқизиб ўтиш керак. Аллоҳнинг динига даъват қилиш шунинг учун ҳам осон эмас. Агар у осон бўлганида, ҳар куни янгидан-янги даъвогарлар чиқар эди. Лекин ҳаммага ҳам бу насиб қиласавермайди.

«Бас, Биз хоҳлаганларга нажот берилур».

Яъни, даъватнинг, иймон-Исломнинг мاشақатли таклифларини адо этганларга, Аллоҳнинг Ўзи хоҳлаганларига нажот берилади.

«Жиноятчи қавмлардан Бизнинг азобимиз қайтарилемас».

Кофиirlар, мушриклар, мунофиқлар ва гуноҳкорлар, албатта, Аллоҳнинг азобига гирифтор бўлурлар. Доимо шундай бўлган.

قَيْدُصَّاتْ نَكَلَ وَىرَتْفُيْ اثِيَرَحَنَاكَ امْ بَأْلَأْلَا يَلْوَأْلُرْبُعْ مَوْصَصَقَ يَفَنَاكَ دَقَلْ

نُوْنُمْؤُيْ مَوْقَلْ هَمْحَرَوْ دُهَدَهْ ءِيَشَّ لُكَلِيْصَفَتْ وَهْدَيَ بَيْدَلَا

111. Батахқиқ, уларнинг қиссаларида ақл эгалари учун ибрат бор эди. Бу (Қуръон) тўқима гап эмас, лекин ўзидан олдин келганни тасдиқлаш ва ҳар бир нарсани батафсил қилиш, ҳидоят ҳамда иймон келтирғанлар учун раҳматдир.

Ҳа, ўтган умматларнинг, жумладан Юсуф алайҳиссалом ва замондошларининг қиссаларида ҳам ақл ишлатган ҳар бир киши учун ибрат бор.

Ҳа, бу Қуръон ва унинг қиссалари тўқима-үйдирма эмас, балки олдинги илоҳий китобларда келган нарсаларнинг тасдиғидир. Одатда ёлғон, тўқима гап бир-бирини тасдиқлай олмайди. Бирпасда ўртада хилоф чиқиб, сири фош бўлиб қолади.

Шунингдек, Қуръон ҳар бир нарсани муфассал баён қилувчидир. Агар тўқилган ва үйдирма бўлганида бундай бўла олмас эди.

Яна, Қуръон ва унинг қиссалари ҳидоятдан иборатдир, ёлғон ва үйдирма ҳеч қачон ҳидоят бўлган эмас, бўла олмайди ҳам.

Қуръон иймон келтирғанларга раҳматдир. Ёлғон ва үйдирма ҳеч кимга раҳмат бўлган эмас, бўлмайди ҳам.

Шундай қилиб, аввалидан охиригача битта қиссадан иборат бўлган Юсуф сураси Қуръон қиссалари ақл эгалари учун ибрат эканлиги ҳақидаги оят билан тамом бўлди.

Шу билан ушбу сураи кариманинг тафсири ҳам тугади. Аммо бу сурани ўрганиш жараёнида ҳосил бўлган фикрлар тугамайди. Хусусан, қиссаларни ичига олган сураи шарифларни ўрганиш жараёнида улардан келадиган фойдалар, кўзланган мақсадлар ва бошқалар ҳақида мақомига қараб сўз юритилган эди.

Ушбу Юсуф сурасини ўрганиш жараёнида яна янги фикрлар пайдо бўлди. Жумладан, Қуръон қиссаларини тафсир қилишда асл мақсаддан узоқлашиш, кераксиз нарсаларга эътиборни тортиш, турли тафсилотларга киришиб кетиш Қуръон қиссалари равнақини бузиши аён бўлди. Шунинг учун ҳам бошидан-охиригача бир қисса-Юсуф алайҳиссалом қиссасидан

иборат бўлган бу сурга тафсирида мазкур тафсилотларни келтирмай, охирида алоҳида баҳс сифатида келтирмоқдамиз.

Аввало, қиссалардаги турли кераксиз тафсилотларга берилиб кетишга сабаб Қуръондаги қиссалардан кўзланган мақсадни англамаслик, улардан узоқлашиш бўлса керак, деган фикрдамиз.

Ҳолбуки, уламоларимиз Қуръони Каримдаги қиссалардан кўзланган мақсадларни очик-ойдин баён қилганлар. Улар, жумладан, қуидагилардан иборат:

1. Мұхаммад соллаллоҳу алайҳи васаллам Аллоҳнинг Пайғамбари ва Қуръони Карим илоҳий китоб эканлигини исбот қилиш.

Үқимаган, ёзмаган Мұхаммад соллаллоҳу алайҳи васаллам ўтмишдаги қиссаларни ўзича бундай аниқлик билан келтира олишлари мумкин эмас. Фақат Аллоҳ ваҳий орқали айтиб бериши мумкин, холос.

2. Ўтган Пайғамбарлар ва уларнинг умматлари ҳақида ҳикоя қилиш ила Мұхаммад соллаллоҳу алайҳи васаллам ва у кишининг умматлари қалбига событлик солиш ва уларга тасалли бериш.

3. Кишиларни иймон-Ислом йўлига тарғиб қилиш, қизиқтириш.

4. Охир-оқибатда Аллоҳ Пайғамбарларга ва мўминларга нусрат бериб, коғир ва золимларни ҳалок қилишини баён этиш.

5. Турли уммат ва ҳалқларнинг муваффақияти ёки ҳалокати сабабларини ўргатиш.

6. Пайғамбарлар кишиларни яхшиликка даъват қилиб келганларини баён қилиш.

7. Иймон-Ислом йўли баҳт-саодат йўли эканини, куфр ва зулм йўли ҳалокат йўли эканини англатиш.

Демак, Қуръони Каримни ўқиган, ўрганган ёки уни бирорга ўргатишга уринган одам қиссалардаги мазкур маъноларга алоҳида эътибор бермоғи лозим. Ундан бошқа маъноларни топишга уриниш эса, асл мақсаддан узоқлашишдир.

Минг афсуски, эски тафсирларимизнинг кўпида худди шу асл мақсаддан узоқлашишга ҳаракат қилинганини кўрамиз. Бунга Юсуф сураси тафсирида ҳам дуч келдик.

Одатда, Қуръони Карим шахс, макон ва вақтларни тайин қилмайди. Яъни, қиссаларда бу нарсалар муҳим эмас. Юсуф сурасида ҳам шахс исмларидан Яъқуб, Юсуф, маконотларидан Миср зикр этилган, холос. Бошқа шахслар эса, укаси, Азиз, Азизининг хотини, подшоҳ каби сўзлар билан ифода

этилган. Лекин эски тафсирларимизда буларнинг ҳаммасига ном қўйиб чиқилган. Мисол учун Азиз-бош вазир, Юсуфни Мисрда сотиб олган кишининг исми «Китфир ибн Руҳайб» ёки «Литфир» дейилган. Унинг хотинининг исмини «Роъил» ёки «Зулайҳо», Миср подшоҳининг исмини эса «Раёён ибн ал-Валид» дейишган. Табиийки, исмнинг икки хил айтилиши ҳам маълумот аниқ эмаслигига далолат қиласи. Бунинг устига ҳар бир исмни келтирган одам ўз фикрини қувватлаб, ўзгани танқид ҳам қиласи. Лекин ҳеч ким Мисрда Юсуфнинг алайҳиссалом даврида арабча исмлар бўлғанми, деб ўйлаб кўрмайди? Эҳтимол, қадимги уламоларимиз ўз замонлари воқелигидан келиб чиқиб, Қуръонда зикр қилинган ҳар бир нарсани аниқлаб қўйишга ҳаракат қилгандирлар. Аммо агар у ном ва исмларнинг аниқ бўлиши дин учун бирон фойда келтирадиган бўлса, Аллоҳнинг Ўзи зикр қилган бўлар эди.

Бошқа мулоҳазалардан бири, Қуръони Каримда зикр қилинган воқеаларни исроилиёт (Бани Исроил тўқиган қиссалар) билан тўлдиришга уринишидир. Биргина мисол келтирамиз. Қуръони Каримда Азизнинг хотини ва Юсуф алайҳиссалом ўртасидаги можаро кераклигича баён қилиниб, у зот алайҳиссаломнинг поклигини айтиб, аёл ўз айбини бўйнига олиши билан ниҳоясига етади. Аммо эски тафсирларимизда айтилишича, исми Зулайҳо деб даъво қилинган бу аёлга Юсуфни алайҳиссалом уйлантирадилар. Аёл шунча йил эри билан яшаса ҳам, бокира ҳолида турганлиги зикр қилинади. Баъзиларида эса, Аллоҳ унга ёшлиги ва бакоратини қайтариб бергани ҳам айтилади. Агар бунаقا қўшимча тафсилотларда бирор фойда бўлса, Аллоҳнинг Ўзи айтмасмиди?!

Яна бир мулоҳаза-қиссадаги маъноларни атрофлича тушуниш учун Қуръони Каримнинг ўзига ёки Пайғамбаримиз соллаллоҳу алайҳи васалламдан ворид бўлган ривоятларга эмас, бошқа масдарларга суюнилган.

Бу борада Юсуф алайҳиссаломнинг ҳусни жамоллари ҳақидаги васфа-баёнларни келтириш мумкин. Ҳолбуки, Қуръони Каримдаги васф ҳаммасидан ўтади. Мисрнинг менман деган зодагон аёллари Юсуф алайҳиссаломни бир кўришларидаёқ ўзларини йўқотиб, ҳушлари бошидан учиб, беихтиёр қўлларини кесишлари ва «Бу башар эмас, карамли фариштадир!» дейишлари кифоя эмасми? Ёки Пайғамбаримиз соллаллоҳу алайҳи васалламдан ривоят қилинган Юсуфалайҳиссаломга борлиқ ҳуснининг ярми берилгани ҳақидаги саҳиҳ ҳадис кифоя эмасми?

Яна бир мисол. Юсуф алайҳиссаломнинг инисининг юки ичидан сув идиши чиққанда акаларининг: «Бу ўғрилик қилган бўлса, бундан олдин акаси ҳам ўғрилик қилган эди», деган гапларини исботлаш мақсадида турли

ривоятлар келтирилади. Уларнинг баъзиларида Юсуф алайҳиссалом кичкиналиқ вақтида бир бутни бобосидан (онасининг отасидан) ўғирлаб синдирган эди, дейилади. Бошқалари эса, бошқача ривоятни келтирадилар. Ҳаммалари ҳам Юсуф алайҳиссаломдек одам ўғрилик қилиши мумкин эмаслигини яхши билганидан ривоятларда у кишини, ҳақиқий ўғри эмас, дея таърифлайдилар. Аммо Юсуфни қудуққа ташлаб, оталарига, уни бўри еб кетди, деб ёлғон гапирган акалар яна бир бор ёлғон гапиришлари мумкинлиги ҳеч кимнинг хаёлига келмайди. Бунга ўхшаш узундан-узоқ тортишув ва ривоят суришлар, Юсуф алайҳиссаломга ота-оналари ва биродарларининг сажда қилишлари; Юсуф алайҳиссалом агар Роббининг бурҳонини кўрмаганида аёлга мойил бўлиб қолишлари мумкинлиги тўғрисида ва бошқа мавзуларда ҳам анчагина бор. Буларнинг ҳаммаси, аввалда айтганимиздек, фикрни асосий мақсаддан бошқа томонга буради, холос.

Энди Юсуф сурасининг бош мавзуларидан бири бўлган туш масаласига тўхтайлик. Кўриб ўтганимиздек, Юсуф сурасида воқеалар ривожи, асосан, уйқуда кўрилган тушлар билан боғлиқдир. Қисса Юсуф алайҳиссалом тушларида ўзиларга ўн битта юлдуз, қуёш ва ой сажда қилаётганини кўрганларини баён қилиш билан бошланиб, ўша туш ўнгда ҳақиқатга айланиши билан тугайди. Шунингдек, қиссадаги бурилиш нуқталари ҳам тушларга боғлиқ. Аввал Юсуф алайҳиссалом билан бирга қамалган икки йигитнинг кўрган тушлари, кейин эса Миср подшоҳининг кўрган туши.

Аллоҳ таоло Юсуф алайҳиссаломга туш таъбири илмини берганлигини неъмат деб ҳисобламоқда. Юсуф алайҳиссаломнинг тушларни тўғри таъбир қилишлари Пайғамбарлик мўъжизаси ўрнида келмоқда. Эҳтимол, ўша пайтда туш таъбири халқ ўртасида ривожланган бўлиши мумкин.

Ҳаётга назар соладиган бўлсак, баъзилар тушни тамоман тан олмайди. Баъзилар эса, ҳамма нарсани тушга боғлаб қўяди. Исломда эса, ҳақиқий мавқиф тутилади. Исломда тушга бўлган муносабат, айниқса, ушбу сурадан очик-ойдин билинади.

Мусулмон уламолар тушни уч турга бўладилар:

1. Аллоҳдан бўлган илҳомий тушлар. Уларга ушбу сурадаги тушлар мисол бўлади. Шунингдек, Пайғамбаримиз соллаллоҳу алайҳи васалламнинг кўрган тушлари ҳам шу хилдаги тушлардан. Маълумки, у киши Пайғамбарликларининг дастлабки олти ойида кўрган тушлари худди тонг ёғдусидек, аниқлик билан воқеликда ҳам такрорланиб турган. Бу ҳақда сахих ривоятлар кўп.

Пайғамбаримиз соллаллоҳу алайҳи васалламнинг: «Тўғри туш Пайғамбарликнинг қирқ олти жузъидан биридир», деган ҳадисларини ҳам уламолар ўша олти ойга ишорат, дерлар. Яъни, Мұхаммад соллаллоҳу алайҳи васалламнинг Пайғамбарликлари йигирма уч йил бўлган. Йигирма уч йил қирқ олтита олти ойликдан иборат. Демак, ўша туш ўнгидан келиб юрган дастлабки олти ой муддат йигирма уч йиллик Пайғамбарлик муддатининг қирқ олтидан биридир.

2. Ҳаётда бўлиб ўтган нарсаларни хотирлаб, эсга олиб, сўнгра ухлагандан кейин ўша нарсаларнинг тушга кириши. Бу тушнинг эътибори йўқ. Моддапарастлар шуни ҳам туш деб биладилар.

3. Шайтон таъсири остида кўриладиган алғов-далғов тушлар. Бунинг ҳам ҳеч қандай эътибори йўқ. Шунинг учун ҳам ҳар бир кўрган тушни эътиборга олиб, таъбирини ахтаришга тарғиб қилиш ҳам йўқ.

Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам бир ҳадиси шарифларида: «Агар бирортангиз ўзи яхши кўрган нарсасини тушида кўрса, бошқаларга айтсин. Ёмон кўрадиган нарсасини тушида кўрса, чап томонига уч марта туфласинда, бошқа томонга ёнбошлаб олсин. Аллоҳдан унинг шарридан сақлашини сўрасин. Бирорга бу тушини айтмасин. Шунда туш унга зарар қилмайди», деганлар.

Имом Аҳмад ибн Ҳанбал раҳматуллоҳи алайҳи Муовия ибн Ҳайдатул Қушайрийдан ривоят қилган ҳадисда эса, Пайғамбаримиз алайҳиссалом: «Туш таъбир қилинмагунча киши учун фолга ўхшаб тураверади, таъбир қилинса, воқеъликда зоҳир бўлади», деганлар.

Тобеинларнинг орасида тушларни оят ва ҳадислар асосида таъбир қилувчи машҳур кишилар ҳам бўлганлар.

Уламоларнинг фикрича, туну куннинг узунлиги бир-бирига яқин бўлган мавсумда таҳорат билан ётган одамнинг саҳар чоғи кўрган туши ҳақиқатга яқин туш бўлади.